

HELEN FIELD SOVÁ

DOKONALÁ KOŘIST

DETEKTIVKA

PLUS

Dokonalá kořist

Vyšlo také v tištěné verzi

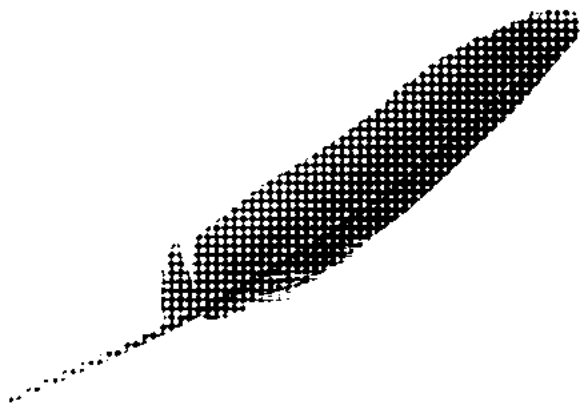
Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Helen Fieldsová
Dokonalá kořist – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

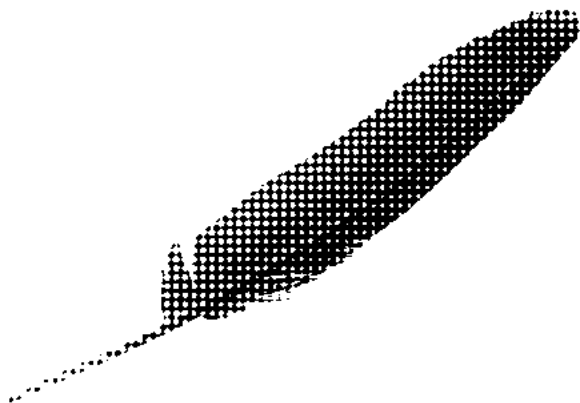
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**DOKONALÁ
KOŘIST**

HELEN FIELDSOVÁ

**DOKONALÁ
KOŘIST**

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

PLUS

Pro Briana a Johna – pro všechny táty a dědy –,
kteří si čtou noviny už tam nahoře a říkají si,
co je to pod nimi za rámus. S láskou ode všech,
kteří na vás nikdy nezapomenou.

**Č Á S T
P R V N Í**

KAPITOLA

PRVNÍ

Lidé umírali na horších místech. Zato málokdo zemřel děsivějším způsobem. Bylo to tam jako stvořené pro letní idylu – na jedné straně vršky městských výškových budov a na straně druhé v dálce silueta vyhaslé sopky, které se říkalo Artušovo sedlo. Hudbu člověk cítil, ještě než ji uslyšel, basy pulzovaly kostmi a otřásaly tkání. Začátkem července se v Edinburghu stmívalo pozdě a obloha byla zalita odstíny růžové, zlaté a tmavě oranžové. Možná proto si nikdo ničeho nevšiml, když k tomu došlo. Buď proto, nebo za to mohla směsice alkoholu, drog a všeobecného vzrušení. Festival byl v plném proudu. Mezitím co se na pódiu už třetí den střídala jedna kapela za druhou, rozparádní návštěvníci se povalovali, bavili, milovali, jedli, pili a postupně se spokojovali s čím dál menší mírou ošacení a osobní hygieny. Kdyby se měl pocit extáze vyjádřit jediným snímkem, tohle by bylo to pravé místo na jeho pořizení. Extáze zaplavovala dav, který synchronizovaně skákal, jako by se všichni přeměnili v jedno rozjařené monstrum s tisíci šklebícími se hlavami.

Vrah tou masou prošel jako dým, hbitě se mezi nimi propletl a šlehl ve vzduchu čepelí, jako by to byla stuha. Řez byl čistý. Rovný a hluboký. Na zemi bylo poznat, jak velké ztrátě krve došlo, zející rána se rozevírala příliš doširoka na to, aby se dal proud rukama zastavit. Ne že by byl čas dostat oběť do sanitky. Ne že by si někdo jeho zranění všiml dřív, než když už téměř úplně vykrvácel.

Inspektor Luc Callanach stál na místě, kde mladý muž naposledy vydechl. Totožnost oběti ještě neměli. Za hodinu, která uplynula od

jeho smrti, se toho policii podařilo zjistit mimořádně málo. Bylo pozoruhodné, pomyslel si Callanach, že v tisícovém davu nemohli najít jediného užitečného svědka.

Mladý muž jednoduše přestal skákat do rytmu, pomalu se začal předklánět a potácet, narážel do sousedů vlevo, vpravo, před sebou i za sebou a nakonec se skácel a svíral si přitom břicho. Některé lidi kolem to namíchlo, kazil jim zážitek z koncertu. Nejdříve se domnívali, že je opilý, potom usoudili, že je spíš pod vlivem drog. Až když jedna bosá pubertáčka v kaluži krve uklouzla, spustila poplach, ale uprostřed těch decibelů trvalo věky, než ji uslyšeli ostatní. Křik nakonec přece jen přehlušil hudbu ve chvíli, kdy toho ubohého mladíka přetočili a vyvržené vnitřnosti se za ním táhly jako nějaké podivné zvíře z jiné planety, krev na nich zářila a v jejím lesku se odrážely sluneční paprsky.

Příslušníci policie nebyli daleko. Šlo o obrovskou veřejnou akci, jejíž hladký průběh zajišťovala všechna možná preventivní opatření, nebo si to alespoň organizátoři mysleli. Ale dostat policisty a následně zdravotníky skrz dav, vyklidit prostor a zajistit místo činu, to byla logistická pohroma. Callanach obrátil tvář k nebi a vzdychl. Místo činu bylo pošlapané ještě víc než záchody v nočním klubu na silvestra. Najdou tam dostatek DNA na zalidnění nové planety. Forenzní kalamita.

Tělo bylo na cestě do márnice, na místě ho už nafotili, ačkoliv vystávala otázka, jestli to vůbec k něčemu bude. Dobrodinci, zpanikaření přihlížející, policisté a zdravotníci s ním neustále hýbali, než ho nakonec nechali ležet na podupané trávě a zryté hlině. Vrchní soudní lékařka Ailsa Lambertová byla nezvykle tichá a její pokyny se omezily na to, aby se s ostatky zacházelo opatrně a s respektem a aby byly spěšně přesunuty pryč z dohledu zvědavých objektivů a hysterického vřískání. Callanach dohlédl na zajištění místa činu – což byla ironie sama – a rozejel se na ústav soudního lékařství za Ailsou.

Tvář oběti si měl možnost prohlédnout jen zběžně, ale i jeden pohled mu řekl vše. Oči pevně zavřené, jako by se chtěl mermomocí

vzbudit z noční můry, ústa ztuhlá mezi zasténáním a výkřikem. Křičel nějaké jméno? To běželo Callanachovi hlavou. Znal svého útočnicka? Neměl při sobě žádný doklad, v šortkách jen pár drobných, jinak nic, ani hodinky na ruce. Kolem krku mu na šňůrce visel klíč. Ať už si ho smrt vzala jakkoliv rychle, hrůzostrašné vědomí toho, že z něj vyprchává život a že nemá nejmenší naději přežít, zatímco všichni kolem poskakují a zpívají, mu muselo připadat jako ten nejkrutější vtíp vůbec. A na samém konci jen ohlušující křik doprovázející paniku a děs v záplavě očí nad ním. Jaké to muselo být, přemítal Callanach, zemřít o samotě na tvrdé zemi v tak jasném slunečním svitu? Poslední, co oběť na světě cítila, musela být nepřekonatelná hrůza.

Callanach zkoumal zastřešené pódium ověšené zvukovou a světelnou technikou a upřímně doufal, že jedna z kamer tam nahoře zachytila něco užitečného. Někoho ve spěchu, na odchodu, kdo se pohyboval odlišně od zbytku davu. The Meadows, rozložitý park zahrnující i travnaté plochy na sportovní hry a ležící na jihu od centra města, byl obvykle krásný a klidný. Matky tam braly svoje batolata, kroužili tam venčící pejskaři a běžci si tam časovali kolečka. Callanachovi zněly vzadu v hlavě tóny *Summer is A-Coming In*, kterou slyšel na promítání původní verze Rituálu, na kterou ho před několika měsíci dotáhla inspektorka Ava Turnerová. Herecký výkon Edwarda Woodwarda mu připadal uchvacující a obrázek mužů a žen ve zvířecích maskách připravujících se na lidskou oběť mu zůstal před očima ještě dlouho potom, co projektor zhasl. Nebylo to tak vzdálené blázinci, uprostřed něhož zemřel ten mladý muž.

„Pane, našli jsme lidi, kteří stáli přímo za obětí. Můžete si s nimi promluvit,“ oznámil mu jeden konstábl. Callanach ho následoval ke kraji travnaté plochy a nechal za sebou techniky, kteří stavěli provizorní přístřešek, aby bylo místo činu přes noc chráněné. O strom se opírala dvojice zabalená do jedné deky, tváře umolousané od slz, žena se znatelně klepala a muž ji utěšoval.

„Merel a Niek De Vriesovi,“ přečetl konstábl ze svého zápisníku. „Manželský pár z Nizozemska, jsou tu na dovolené. Ve Skotsku jsou deset dní.“

Callanach přikývl a udělal krok dopředu, aby měli trochu soukromí a mohl na ně mluvit tlumeným hlasem.

„Já jsem inspektor Callanach od skotské policie,“ představil se. „Chápu, že jste v šoku, a je mi líto, že jste se stali svědky takové tragédie. Je mi jasné, že jste to popsali už několikrát, a budete to muset vylíčit ještě jednou. Ale můžete mi přece jenom zopakovat, co jste viděli, prosím?“

Muž řekl své ženě cosi, čemu Callanach nerozuměl, a žena vzhledla a zhluboka se nadechla.

„Moje žena nemluví dobře anglicky,“ řekl Niek De Vries, „ale viděla víc než já. Budu vám to tlumočit.“

Merel ze sebe vypálila několik vět proložených vzlyky, než Niek zase promluvil.

„Všimla si ho, až když se rozkřičela ta dívka. Merel se sklonila, aby s ním zatřásla, a říkala mu, ať se zvedne. Klečel a byl předkloněný. Mysleli jsme si, že je opilý a že možná zvrací. Když se Merel zase narovнала, ruku měla celou od krve. Říká, že v tu chvíli si pořád ještě myslela, že zvrací nebo že má třeba nějaké vnitřní zranění. Až když všichni odstoupili, abychom ho mohli položit na záda, uviděli jsme tu ránu. Vypadalo to, že je přeríznutý vejpůl.“ Niek si rukou zakryl oči.

„Viděli jste u něj předtím, než upadl, někoho, kdo by se ho dotkl nebo do něj při procházení strčil? Nevzdálil se odtamtud někdo ve spěchu? Nebo byste byli schopni detailně popsat osoby, které stály poblíž?“ vypytał se Callanach.

„Všichni byli pořád v pohybu,“ odpověděl Niek, „a my jsme sledovali pódium, kapelu, víte? Nemáme tu žádné přátele, takže jsme se kolem sebe moc nekoukali. Lidi skákali, hulákali, chodili tamtím směrem a tímhle, aby se dostali k baru nebo k záchodům. Jen jsme si dávali pozor, abychom se neztratili sobě navzájem. Já si toho kluka před námi nevšiml do chvíle, než se zhroutil.“

„Neřekl něco?“ zeptal se Callanach.

Niek přetlumočil otázku Merel.

„Myslí si, že už byl buď v bezvědomí, nebo po smrti, když na něj promluvila. Ať tak nebo tak, ten hluk kolem byl obrovský. Nic by stejně neslyšela.“

„Chápu,“ odpověděl Callanach. „Kolegové vás vezmou na stanici, kde s vámi sepišou kompletní svědecké výpovědi, a poté vás dovezou na ubytování.“

„Ne Brit?“ vykoktala Merel a poprvé Callanacha oslovila přímo.

„Jsem Francouz,“ odpověděl, „tedy napůl Francouz, napůl Skot. Omlouvám se, pokud je mému přízvuku těžko rozumět.“

„*Le garçon était trop jeune pour mourir.*“ Ten kluk byl moc mladý na to, aby umřel, řekla a pokračovala ve francouzštině, ačkoliv si Callanach uvědomil, že to slyší anglicky, tak rychle už si to dokázal překládat.

Merel De Vriesová si vzpomněla ještě na jednu věc. Přes hudbu se v davu ozýval ženský smích, tak hlasitý, že ho slyšela, i když byla sehnutá k mladíkovi, kterému chtěla pomoci. Callanacha zarazilo to, jak Merel zvuk popsala. Nebyl to prý šťastný smích. Podle jejích slov se v něm ozývala zákeřnost.

KAPITOLA

DRUHÁ

„Řez byl proveden jednou zbraní, ale nástroj byl velice zručně upraven,“ řekla Ailsa Lambertová. „Jedná se o dva dokonale shodné skalpely připevněné k sobě, se čtyřmilimetrovou rozpěrkou uprostřed. Spojení dvou čepelí zajistilo, že ránu by nebylo možné zavřít, natož zašít, ani kdyby byl v čase útoku v nemocnici. Ty dvojité řezy mají...“ odmlčela se, když do ruky brala metr, „dvacet osm centimetrů na délku. Byly značně hluboké, takže rána se doširoka otevřela a škody to napáchalo nesmírné. Vnitřní orgány se následně daly do pohybu směrem dolů a ven, takže většina toho, co mělo být uvnitř jeho břišní dutiny, mu vypadla z těla, když padal a přetáčel se. Na některých vnitřnostech jsou dokonce rozpoznatelné otisky bot lidí stojících kolem. Ztráta krve zapříčinila srdeční zástavu.“

„Rozumím,“ řekl Callanach unaveně. „O příčině smrti není pochyb. Měl bych vědět ještě něco jiného?“

„Toxikologický rozbor bude nějakou dobu trvat. Nemá žádná jiná viditelná zranění, navenek se zdá být zdravý, na plicích vidím, že nekouřil, hodný kluk,“ poplácala mrtvolu po ruce a zachmuřeně se usmála. „Ale ta zbraň, Lucu, nebyla vytvořená pro sebeobranu. A v žádném železářství ji nenajdeš. Někdo ji vyrobil a pořádně si s ní vyhrál. Řez byl hluboký a rovnoměrný, ale přitom se zdá, že na protnutí tolika vrstev břišní dutiny nebylo potřeba velké síly. Ať už to udělal kdokoliv, dal si na tom záležet, měl promyšlenou účinnost a rozuměl mechanice pohybu. Nešlo o žádné spontánní bodnutí nebo náhodné použití zbraně uprostřed hádky.“

„Takže úkladná vražda?“ zeptal se Callanach ponořený v myšlenkách a nakloněný nad tělem.

„Spíš něco jako rituál, řekla bych,“ odpověděla. „Tohle si někdo vysnil, nacvičil a dokonale osvojil.“

„Kolik mu je?“

„Mezi osmnácti a dvaadvaceti, myslím. Sto osmdesát centimetrů. Sportovně založený, žádný přebytečný tuk a dobré svalstvo, ale není to ten typ, co tráví celé dny v posilovně. Boty čtyřiačtyřicítky. Hnědé vlasy, oříškové oči. Žádná zranění v sebeobraně. Vůbec to nečekal.“

„Takže v útočnickovi neviděl hrozbu, když se k němu dotýčný přiblížil?“

„Téměř určitě ne. A ty taky nevypadáš dobře, Lucu. Spíš vůbec?“ zeptala se Ailsa, když si stahovala gumové rukavice a dělala si poznámky.

„Spím v pohodě,“ zalhal.

„A jíš pořádně? Jsi bledý a máš popraskané cévky v očích.“

„Zítřka ti zavolám ohledně těch výsledků toxikologie,“ vyhnul se odpovědi. „Jestli se objeví něco předtím, moje číslo máš.“

„Pozdravuj ode mě inspektorku Turnerovou, ano? Už jsem ji neviděla pěkně dlouho. Dřív jsem se vídávala s její máti v klubu příznivců opery, ale v poslední době jsem ji tam nepotkala,“ dodala Ailsa a protahovala se. Tahle šedesátice droboučká jako ptáček byla živel.

„Vyřídím,“ odpověděl, svlékl si přitom ochranný plášť a hodil ho do koše za dveřmi.

Po návratu na stanici na něj ve vyšetřovací místnosti čekala zasmušilá uvíací četa. Callanach se podíval přímo na konstábla Trippa.

„Máme stopu, volala jedna mladá žena,“ oznámil mu Tripp. „Říkala, že se jí na festivalu v davu ztratil přítel. Doteď ho nenašla. Poslal jsem pro ni auto.“

„Uvedla jeho jméno?“ zeptal se Callanach, když si sedal a natahoval se přitom po kávě.

„Sim Thorburn,“ odpověděl Tripp a už ťukal do klávesnice, aby načel fotku, vždy o krok napřed. V pár vteřinách se objevila stránka

nějaké nové sociální sítě s řadou fotek v nadživotní velikosti. Ten mladík se na každé fotce usmíval nebo přímo křenil, na tváři bezstarostný a bezelstný výraz. Na té poslední byl zachycen ruku v ruce se svou přítelkyní. Bezpochyby to byla stejná ruka, kterou Ailsa Lambertová před chvílí hladila.

„To je on,“ potvrdil Callanach. „Takže co o něm víme?“

„Prozatím všechno, co má na svém profilu. S nastavením soukromí se nezatěžoval, takže si to může prohlédnout kdokoliv. Dvacet jedna let, skotské národnosti, bytem v Edinburghu.“

„Záznam v rejstříku?“

„Žádný jsme nenašli.“ Za Trippem zazvonil telefon a někdo mu cosi sdělil. „Je tu jeho přítelkyně, pane. A jakmile tu skončíme, chce s vámi mluvit šéfinšpektor Begbie.“

„Jak jinak,“ podotkl Callanach a už vstával. „Máte nějaké ponětí, kde je inspektorka Turnerová, Trippe? Ptala se po ní Ailsa Lambertová.“

„Není ve službě,“ zavolala z chodby konstábl Salterová. „Říkala, že zítra asi přijde pozdě taky. Mám jí něco vyřídit, pane?“

„Ne, díky, Salterová,“ křikl na ni. „Může to počkat.“ Přítelkyně Sima Thorburna ale počkat nemohla, určitě už se děsila nejhoršího, ačkoliv stále doufala v zázrak. Představovala si, že došlo k nějaké chybě, že její přítel navzdory veškerým důkazům narazil na nějaké kamarády a někam se zatoulal, aniž se jí ozval. Hlavou se jí honila celá řada vysvětlení, proč zmizel. Naděje si přestane dělat hned, jak uvidí Callanachovu tvář, pomyslel si. Lidé to na něm poznali, jen se na něj podívali.

„Je mi líto,“ řekl, když ji uviděl. Představovat se bylo zbytečné. Za pár vteřin by se jí jeho jméno stejně vypařilo z hlavy.

„Nemůžete vědět jistě, že je to on,“ zašeptala. „Ještě jsem vám o něm ani nic neřekla.“

„Na internetu jsme našli několik vašich společných fotek.“ Ukázal jí fotografii, kterou Tripp předem iniciativně vytiskl. „Je tohle Sim?“

Zavzlykala a o krok od fotografie ustoupila, jako by ten samotný papír byl zbraň.

„Viděl jste ho?“ zeptala se. Callanach vytáhl židli a mladá žena se posadila.

„Viděl. Je to určitě on.“

„Co... co...“, nedokázala ze sebe vypravit nic víc.

„Utrpěl řeznou ránu. Ta se ukázala být smrtelná. Bylo to velice rychlé. Záchranáři neměli šanci se k němu dostat včas.“

„Řeznou ránu? Myslela jsem, že mu praskl slepák nebo to byla krevní sraženina nebo... někdo ho bodl? To nemůže být on. Tohle by Simovi nikdo neudělal.“

„Nevíte, že by měl nějaké potíže? Mohla to být třeba jen rodinná pře, finanční problémy nebo někdo, kdo si s ním vyrovnával staré účty?“

„To je kravina!“ odsekla. Vzhledem k tomu, čím procházela, to byla pochopitelná reakce. Nechápala ovšem, jak s každou uplynulou minutou stopy chladly. „Pracoval pro charitu. Měl minimální mzdu, a přesto trávil každou volnou chvíli tím, že navíc dobrovolničil.“

„Můžete to trochu rozvést?“ požádal ji.

„Pracoval v centrech pro lidi bez domova, ve městě zřizoval kuchyně, kde se jim rozdávala polévka, organizoval benefiční akce. Sim byl ten nejjemnější, nejlaskavější člověk na světě. Všechno, co měl, by rozdával. To bylo to jediné, kvůli čemu jsme se hádali.“

„A včera jste si ničeho zvláštního nevšimla? Nikdo ho nesledoval?“

Dívka zavrtěla hlavou, ovládl ji šok. Callanach věděl, že víc z ní nedostane. Formální identifikaci těla a zjištění kontaktů na rodinu přenechal v režii Trippa. Potřeboval pořádné vodítko, a to rychle. Osoba, která brutálně zavraždila Sima Thorburna, už vražednou zbraň bezpochyby schovala a odstranila veškeré inkriminující forenzní důkazy.

„Salterová!“ zahulákal Callanach po cestě do vyšetřovací místnosti. „Zjistěte, kdo má záznamy kamer z toho koncertu. Chci je mít večer k dispozici. A pokuste se mi držet šéfa od těla, ano? Mám práci.“

„Já taky, inspektore,“ poznamenal šéfinšpektor Begbie, který se objevil ve dveřích. Pokaždé, když ho Callanach za poslední dobu viděl,

se zdál být silnější. Přibírat takhle rychle nebylo zdravé. Šéf nebyl úplně štíhlý, když Callanach ke skotské policii nastoupil, ale teď si zdánlivě bez důvodu předčasně kopal hrob. „Nějaký problém, inspektore?“ zeptal se Begbie. Callanach si uvědomil, že zírá na šéfspektorovy rozevírající se knoflíčky na košili.

„Ne, pane, jen jsem roztěkaný.“

„To mě, upřímně, moc neuklidňuje. Jaké máme stopy?“ Callanach se snažil přijít na to, jak mu říct, že nemají nic, a jen něco zakoktal. „Až tak, ano? Vždyť přece někdo musel něco vidět. Tisíce potenciálních svědků a nemůžeme se hnout z místa. To je proklatě typické. Ať lidi z mediálního svolají tiskovku. A udělejte to vlastně rovnou. Lidi se nesmí bát vyjít na ulici. Musí pro to být racionální vysvětlení. Nikdo nepřijde k cizímu člověku a jen tak ho nepodřeže. Chci odpovědi, Callanachu, do čtyřiceti osmi hodin chci mít někoho ve vazbě.“

„Šéfe...“

„Vím. Tiskovky nemáte rád. Beru na vědomí.“ Begbie po cestě pryč funěl. Callanach zaváhal, jestli za ním má jít a zeptat se, jak mu je, ale potom došel k závěru, že by tím dosáhl tak akorát ukončení kariéry, a vrátil se do vyšetřovací místnosti. Měl hlad jako vlk, ale z představy smažené ryby s hranolky zabalené v novinách se mu dělalo nevolno. Dostat se domů v příštích dvanácti hodinách neměl naději a nejzdravějším jídlem na stanici byl asi pytlík prošlých krekrů zapomenutý někde vzadu ve skřínce. Callanach si v hlavě sumíroval osnovu brífinku, když mu někdo strčil do ruky papírovou tašku s krabicí uvnitř.

„Přestaň se dívat na jídlo všech kolem, jako by to byl jed. Není to zrovna příjemné. Moc tím té svojí pověsti francouzského snoba nepomáháš,“ pronesla inspektorka Ava Turnerová a do volné ruky mu vtiskla vidličku. „Krevetový salát. Není domácí, neboj, nechci tě podrobovat mým ubohým pokusům.“

„Myslel jsem, že nejsi ve službě a budeš tu až zítra odpoledne. Degradovali tě do stravovacího oddělení?“

„Tak mi to vrať,“ řekla, podívala se do telefonu a zamračila se.

„Pozdě.“ Callanach už balení rozerval a nabíral si první sousto. „Ptala se po tobě Ailsa Lambertová. Znamená to snad, že edinburské nejvyšší společenské kruhy nefungují jako na drátkách?“ usmál se.

„Jak se francouzsky řekne, ať někdo sklapne?“ odpálkovala ho, aniž zvedla oči od telefonu. Většinu profesního života strávila tím, že se snažila distancovat od vysokého postavení, do kterého se narodila. Očekávání, že z ní bude lékařka, právníčka, pojistná matematicka nebo něco podobného – alespoň dokud se neusadí a svým nedočkavým rodičům nedá vnoučata –, v ní roznítilo revoltu, kvůli které skončila ve špinavém světě policejní práce. Ale ani tam nemohla uniknout skutečnosti, že mezi nejbližší přátele její rodiny patřili pohlaváři skotské policie, politici, výkonní ředitelé i edinburská vrchní soudní lékařka.

Přerušila je konstábl Salterová, která mu podala dva listy papíru a podívala se na hodinky. „Šéfinspektor říká, že ví, kolik máte práce, takže tu tiskovku svolal za vás.“ Salterová se snažila neusmívat. Zato Ava se o to ani nepokusila a vyprskla smíchy. „Sepsala jsem vám pár bodů, pane. Novináři tu budou zhruba za hodinu.“

„Pěkné. Takže vám nezbyvá nic jiného než rovnou přejít k tomu mediálnímu cirkusu? Zítra ráno touhle dobou bude nad tvým oblíčením na titulní straně všech novin vzdychat celá dámská část edinburské populace. Reklamní tvář skotské policie opět v záři reflektorů, co?“ podotkla Ava. Callanach byl na kriminálním oddělení v Edinburghu osm měsíců a za celou tu dobu si Ava nikdy nenechala ujít příležitost ho popíchnout. Jeho dávná kariéra manekýna z něj dělala obzvláště snadný cíl.

„Nebyl to můj nápad,“ zadrmlil. „*Merde!*“

„Dávej si pozor na jazyk,“ pokárala ho Ava.

„Myslel jsem, že francouzsky neumíš,“ poznamenal.

„To, že tě normálně ignoruju, neznamená, že ti nerozumím. To jsou dvě dost rozdílné věci,“ odpověděla.

„Copak nemáš svoji práci?“ zeptal se jí, vrtěl přitom hlavou a sledoval, jak se jí po tváři rozlévá škodolibý úsměv. Ava byla jedna z těch

žen, které vyváděly muže z rovnováhy. Vypadala celkem nevinně, dlouhé hnědé vlasy se jí stáčely do kudrlin a šedé oči měnily barvu podle osvětlení. Ve vteřině ale dokázala tnout do živého. Zdálo se, že neumí jinak než mluvit zpříma. Když přijel z Francie, byl rozhozený. Přihodilo se mu toho příliš na to, aby se to na něm emocionálně nepodepsalo. Posledních pár měsíců na něj mělo léčebný účinek a Ava v tom hrála zásadní roli, hlavně proto, že s ní mohl být sám sebou.

„Země volá Callanacha,“ promluvila na něj a zamávala mu před obličejem. „Jen jsem tě pokoušela. To je to tak špatné? To se opravdu nemáš od čeho odpíchnout?“

„Máme ještě míň než nic,“ řekl.

„Inspektorko Turnerová!“ zahulákal Begbie z chodby.

„Já nejsem ve službě, pane,“ křikla na něj Ava. „Vlastně nejsem ani v budově. Jen si myslíte, že mě vidíte.“

„Tak to máte smůlu, že mám tak živou představivost. Jděte s týmem do Gilmerton Road. Došlo k další vraždě.“

KAPITOLA

TŘETÍ

Místo činu ve čtvrti Gilmerton se nacházelo v neokázalém řadovém domku se střídanou, ale pečlivě udržovanou zahrádkou a Mini Cooperem na příjezdové cestě. Do zadní části zahrady vedla vysoká dřevěná vrata. Horní okna domu byla malá, ale v jednom rohu, kudy patrně probíhalo vnitřní schodiště, se z jednoho patra do druhého táhl nezvyklý pás oken, z nichž bylo vidět na sousedovu příjezdovou cestu. Dva strážníci v uniformě stáli u vrat a celé to pozdvižení spočívající ve forenzní analýze, ohledání těla a zdokumentování místa činu mělo teprve začít. Ve čtvrti panoval klid, ulice spaly.

„Co se tu stalo?“ zeptala se Ava strážníka u vstupních dveří.

„Sousedka slyšela hlasité rány a následně křik a nahlásila nám to. Na zaťukání nikdo nereagoval, takže jsme to obešli a zjistili, že dveře do kuchyně jsou otevřené. Tělo je v ložnici. Mám jít dovnitř s vámi, inspektorko?“

„Ne, zůstaňte tady. A na zahradu nikoho nepouštějte. Obětí je kdo?“ zeptala se Ava.

„Helen Lottová, zhruba pětáctyřicet, žila sama, manžel zemřel už před nějakou dobou. Sousedka si byla s obětí blízká. Ještě jsme jí neřekli, co jsme zjistili...“

„Dobře. Kde je sakra zbytek týmu?“

„Všichni jsou pořád na tom festivalu, ještě to tam není zpracované. Nikdo nečekal, že ten samý večer dojde k další vraždě,“ odpověděl strážník a promnul si ruce. Ani v červenci nebylo ve Skotsku příjemné postávat nad ránem venku.

„To máte sakra pravdu. Celoroční penzum vražd v Edinburghu je vyčerpáno. Pořádné nadělení, média si přijdou na své,“ drmolila Ava a už po úzké pěšince směřovala za dům.

Zámek na zadních dveřích byl prořízlý. Pokud to byl lupič, odvedl vysoce profesionální práci; nešlo o takové to běžné vloupání, kdy dočtýný rozbije okno a popadne to, co je nejbliž. Pachatel zaplatil velké peníze za slušné nářadí a musel vědět, co bude potřebovat. Ava si z tašky vytáhla rukavice a návleky na boty, kuchyňskými dveřmi vešla dovnitř a dávala si přitom pozor, aby nezničila žádné důkazy. Zámek byl rozbitý, ale řetízek nebo jiné přídavné zabezpečení tam chybělo. Zaklela, jak málo si lidé cení vlastního života.

Uvnitř byla tma, stejně jako tam musela být ve chvíli, kdy se vetřelec vkradl dovnitř. Ava nechala zhasnuto a představovala si, jak se v domě orientoval a pohyboval. Z pouliční lampy tam dopadal dostatek světla, což mu pohyb ulehčilo. Ani jedno prkno na schodech nezavržalo. Vrah se dost možná dostal až k ložnici Helen Lottové, aniž by zaznamenala, že je někdo v domě. Tmavé šmouhy na koberci pokrývajícím schody a lesklý pramen na zábradlí dávaly tušit, jaký pohled naskytne ložnice.

Už od poloviny schodiště cítila zápach zvratků, nejdříve ji ostře udeřil do nosu a se zkracující se vzdáleností byl plnější a vydatnější. Kromě něj ucítila ještě něco, když strčila do dveří ložnice. Hnilobný puch. Lidské výkaly.

V ložnici rozsvítila, aby si místo činu mohla dobře prohlédnout, a od masakru na podlaze bezděčně ustoupila o krok dozadu. Tělo bylo zprvu špatně vidět, zakrýval je dřevěný prádelník. Prádlo vypadlo, bylo rozházené všude kolem a maskovalo všechno kromě ženina pravého chodidla a pravé ruky. Ava po špičkách přešla blíž a z tváře jí odhrnula okraj svetru. Z úst, nosu a uší jí tekla krev. Zvratky na koberci a v záhybech její kůže už zasychaly. Oči nezvykle průzračně modré barvy měla oběť vypoulené a upřené kamsi Avě přes rameno, jako by s děsem čekaly, že se útočník ještě vrátí. Bělma v nich moc nezbylo,

všechny žilky v nich popraskaly jako glazura na antické váze. Krk a obličej měla oteklé a tmavě fialové. Vypadalo to, jako by ji nějaké vzteklé batole pomalovalo od krku nahoru vším, co se mu v záchvatu dostalo pod ruku.

Prádelník, široký a těžký kus nábytku, ležel přes tělo napříč. Jeho umístění nebylo žádnou náhodou. Ava se zadívala na to, jak byl poškozen. Zadní stěnu, kterou byl teď otočen ke stropu, měl proraženou a okraje otvoru směřovaly dovnitř. Květinový vzor pastelového povlečení ničily slabé otisky bot. Útočník skočil z matrace na prádelník, aby přidal na vražedném drtivém tlaku, který oběti vymáčkl z plic poslední zbytky dechu, zatímco v hrůze ležela pod ním. Nohu, již bylo vidět, měla Helen Lottová zkroucenou do nepřírozeného úhlu a nehty na volné ruce zkrvavené a zlámané. Ava ohnula ruku nahoru do místa, kde by se nehty dotkla dřeva. Skutečně, po vyleštění povrchu se táhly odpovídající škrábance. Ta ubohá žena byla při vědomí a ze všech sil se v těch několika posledních zoufalých minutách snažila dostat pryč. Smrt byla vysvobozením, pomyslela si Ava. Paní Lottová musela být vděčná, když ji konečně pohltila temnota.

„Propánakrále,“ ozval se od dveří slabý hlas, „co se to pro změnu stalo tady? Zrovna jsem říkala Lucovi, že jsem tě dlouho neviděla. Ale určitě jsem se s tebou nechtěla potkat za takových okolností.“

„Potřebuju všechno, co mi tady o tom můžeš říct. Jeden pachatel, nebo celý gang, byla použita nějaká zbraň? Dej mi prostě cokoli, od čeho bych se mohla odpíchnout, Ailso,“ řekla Ava.

Soudní lékařka, od hlavy až k patě zabalená do bílého ochranného obleku, v němž vypadala ještě menší než obvykle, otevřela svoji tašku a vytáhla z ní teploměr a soubor nejrůznějších tyčinek a stěrek k odběru vzorků.

„Bude to tu náročné, není tu dost místa. Drž svoje lidi venku, dokud tu neskončím. Sežeň mi nějaké slušné osvětlení a ihned mi sem pošli fotografa.“

„Dobře,“ odpověděla Ava, zatímco Ailsa si klekla k tělu.

„Je pořád celkem teplá, takže útočník nebo útočníci, to ti ještě nejsem schopná říct, nemůžou být příliš daleko,“ pokračovala Ailsa a pořizovala si zatím fotografie svým maličkatým fotoaparátem, kterým Helen Lottové svítila do očí, uší a úst. „K úmrtí došlo během uplynulých čtyřiceti pěti minut, to je zatím jediné, co ti můžu povědět. Vsadila bych se, že pachatelem – pokud byl jeden – je muž velice robustní postavy. Tohle vyžadovalo mimořádnou míru síly a nepřičetnosti. Na všechna ta poranění stačil pouze prádelník, jiná zbraň nebyla potřeba. Dotyčný ale musí být celý od krve. Bude někde v ústraní, dokud se neumyje a nepřevleče. Rána do obličeje, vidíš tady ten otok a podlitinu,“ ukázala Ailsa na stranu hlavy oběti, „jí pravděpodobně zlomila lícní kost a možná i čelist a poslala ji k zemi, takže na ni stačilo prádelník jen převrhnout. Váha nábytku jí vyrazila dech, což společně s přeraženou čelistí vysvětluje, proč nekřičela. Mohla to být náhoda, nebo s tím pachatel počítal, těžko říct. Je to netradiční místo činu. Velmi osobní. Ještě nikdy jsem se nesetkala s tímto typem úmrtí jinde než u autonehody nebo v rámci pracovního úrazu. A podle těch krvavých stříkanců tady a tady,“ Ava sledovala, jakým směrem se Ailsa dívá, od prádelníku po podlaze ke stěně a skříni, „bych řekla, že nešlo o jednorázový souvislý tlak.“

„Což znamená?“ zeptala se Ava.

„Což, obávám se, znamená, že dotyčný na ni neskočil jednou, ale opakovaně, a to způsobilo jednotlivá zranění, z nichž krev při každém dopadu doslova tryskala. Až ten prádelník a tělo odstraníme, bude tu kolem toho místa krvavá hvězdice.“

„Svině,“ vyrazila ze sebe Ava s rukama v bocích a hlavou svěšenou.

„Tákhle mluvit si určitě před máti nedovolíš,“ podotkla Ailsa a poušmála se. „Teď už běž, musím se postarat o paní Lottovou.“

Ava sešla do přízemí, po cestě rozsvěcovala všechna světla a vysílačkou udělovala rozkazy. Technici vynášeli nahoru reflektory a další potřebné vybavení, ještě než došla ke dvěma vedoucím z kuchyně ven. Ava vyšla na ulici a rozhlédla se. Byla to tichá rezidenční čtvrť bez veřejných bezpečnostních kamer, jejíž obyvatelé nebyli dostatečně

zámožní na to, aby si mohli dovolit investovat do soukromého kamerového systému. Muselo být zjevné, že v domě někdo je, tak pozdě v noci a s autem zaparkovaným na příjezdové cestě. Zloděj – pokud se jednalo o vloupání, které se zvrhlo v něco mnohem horšího – by si přece dal pozor, aby v domě nikdo nebyl.

„Strážníku,“ zavolala na kolegu, se kterým mluvila po cestě dovnitř.

„Je vidět, že něco chybí, je něco zpřeházené, prohrabané?“

„Kabelka s peněženkou uvnitř leží v kuchyni na stole. Jinak jsme s ničím nechtěli moc hýbat.“

Vrátila se do auta a vytočila Begbieho číslo.

„Tady Turnerová. Je to zlý, šéfe. Obětí je žena, žila sama. Rozdrtil ji jejím vlastním kusem nábytku.“

„Krucipísek, to si ze mě děláte srandu,“ povzdechl si. Ava skoro viděla, jak se škrábe na hlavě a klepe perem do stolu. Zněl vyčerpaně.

„Sexuálně zneužitá?“

„Nemám tušení. A nebudeme to mít potvrzené, dokud paní Lottovou nepřevevou na pitvu. Trup a dvě končetiny má kompletně rozmačkané.“

„Podezřelí?“

„Ještě nic. Je u ní pořád soudní lékařka. Všichni byli na festivalu, takže to tady trochu trvá. Téměř určitě byl útočníkem muž. Ještě nevíme, jestli jich nebylo víc. Bylo to brutální, obrovská síla. Máme otisk boty. Strážníci jsou u sousedů a sepisují výpovědi. Po tom incidentu na festivalu bude tisk...“

„Já vím, já vím,“ odvětil Begbie. „Ale informovat je budeme muset. Stejně by to brzy zjistili. Bude líp, když se to dozvědí od nás.“ Ava v telefonu slyšela šéfsinspektorovo sípání. Budilo to dojem, že mu mezi jednotlivými slovy v hrudi hrčí jako v motoru.

„Pane, tady dneska nic jiného nebude. Možná byste měl jít domů. Já s Callanachem budeme na telefonu.“

„Nezačínejte s tím taky, Turnerová. Kdybych chtěl, aby do mě hučela další ženská, dopustil bych se bigamie už dávno. Prostě to tam

zapečetíte a přivezte mi nějaké setsakramentsky užitečné informace. Očekávám toho aspoň o sto procent víc, než našel Callanach na tom festivalu. A upozorňuju, že tím nenasazuju laťku příliš vysoko.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Callanach si přisedl k bezvýraznému specialistovi na videozáznamy a snažil se vyhnout kupě novin, které mu někdo příčinlivý nechal na stole. Co potřeboval, bylo projít záznamy ze čtyř různých kamer a podívat se, jestli by se něco na nich mohlo podobat stopě. Naštěstí měli časový rámec, díky němuž to alespoň zprvu nebylo tak těžké.

První dvě nahrávky byly ze statických kamer, které nikdo neovládal. Obě pokrývaly přední část davu a místo, kde stál Sim Thorburn, bylo jen šmouhou v dálce. Ve zbytku záznamu už se orientovalo hůře. Jeden kameraman se pohyboval na pódiu, střídavě natáčel kapelu a zabíral dav. Druhý kameraman seděl na jeřábu používaném ke sběru třešní, aby měl dynamičtější úhel. Probrat se tím šlo bolestně pomalu, ale nakonec se z masy lidí konečně vynořila vysoká postava Nieka De Vriese.

„Tady to zastavte,“ nařídil Callanach, nahnul se dopředu a upřeně obrazovku studoval. „Tohle místo, můžete tenhle sektor zvětšit?“

Technik zmáčkl několik kláves a opřel se o opěradlo s rukama za hlavou.

„To je ono?“ zeptal se Callanach. „Je to moc rozmazané.“

„No jo, víte, jak si ve filmech vždycky něco přiblížej a všechno je úplně ostrý a člověk vidí, co lidi mají v kapsách a napsaný na vzkazech? Tak to je pěkná kravina,“ odpověděl technik. „Tady máte obrázek, kterej je složený z určitýho počtu bodů. Můžete si to přiblížit, ale bude to míň ostrý. Kdybych tak pokaždý, co to musím vysvětlovat, dostal libru, byl bych boháč.“

„Tak to zas oddalte a zajedťte kousek doleva,“ řekl Callanach. „Tohle je Sim,“ podotkl. „Tady to pusťte.“

Když obrazovka ožila, Callanach viděl, jak Sim poskakuje nahoru a dolů, mimo šířku obrazu a zpátky. Byly to útržky, ale bezesporu se jednalo o oběť. Jako řada mužů kolem měl nahou hrud', tričko si pravděpodobně svlékl kvůli horku vyprodukovanému sluncem a davem. Sim zpíval společně s kapelou a jednou rukou přitom bušil ve vzduchu do rytmu. Vypadal uvolněně a šťastně. Lehce vpravo za ním stála Merel De Vriesová.

„Nemá nejmenší ponětí, k čemu se schyluje,“ poznamenal Callanach sám pro sebe. Kamera začala přejíždět doprava a Simova tvář se posunula na samý okraj obrazovky. „Ne,“ vyjekl Callanach. „Teď už to bude. Stopněte to.“ Technik klepl na mezerník. Callanach prozkoumal obraz, ale nenašel nic nového. „Pusťte to,“ řekl. Další klepnutí a Simova tvář sklouzla pryč a dostávala se mimo záběr, když vtom do něj narazil kdosi procházející kolem. „Stop! Tady. To je ono.“

Callanach si v hlavě doplnil bílá místa. Nenápadně projít skrz zástup, vysunout nůž z kapsy, sejmout pochvu, přejet čepelí ostrou jako břitva po Simově holém břiše, připraveným hadříkem ji očistit a zabránit tak přenosu krve na někoho jiného. Vytrátit se pryč předtím, než oběť dopadla na zem. Pachatel se musel v davu pohybovat cikcak. Kdyby odtamtud vyrazil přímou čarou, bylo by to příliš nápadné.

„Přehrajte to znovu,“ nakázal Callanach. Na druhý pohled bylo ještě jasnější, že se Sim ani neohlédl. Nic neodvedlo jeho pozornost, s nikým nemluvil, nikoho známého nespatrił. Kdyby se Simovi předtím, než se skácel, nemihlo před spodní částí obličeje pár rozmazaných pixelů tmavé barvy a nejasného tvaru, mohli si myslet, že jej zavraždil duch. „Řeknete mi, že tu část obrazu nemůžeme vylepšit, co?“ Technik jen povytáhl obočí. „Potřebuju co nejvyšší kvalitu vytisknout všechny záběry, kde je jeho obličej nebo ta šmouha.“

Dovnitř vešel Tripp s papírem, který si po cestě četl.

„Zpráva z forenzního, pane. Právě přišla e-mailem. Nic v ní není.“

„Jak to myslíte, nic?“ zeptal se Callanach.

„Jenom to, co už je uvedeno v pitevní zprávě. Oběť neměla v těle žádné drogy a jen stopové množství alkoholu. Byl zdravý, v minulosti neutrpěl žádná zranění, jen v dětství si snad zlomil nohu. Jinak nic. Příčina smrti podle očekávání,“ oznámil Tripp.

„Objevily se od tiskovky nějaké nové informace?“ zjišťoval Callanach.

Tripp se zatvářil nabroušeně. „Ono se to k vám nedostalo? Že jste si zase vypnul mobil, co?“ Callanach zajel rukou do kapsy, a když ji vytáhl, svíral v ní černý displej. „Někdo vytvořil elektronické úložiště a lidi, co byli na festivalu, tam ukládají veškeré svoje nahrávky. Jsou tam už tisíce hodin záznamů. Jinak žádné použitelné stopy. A veřejnost dělá hodně zle. Myslím, že šéfinšpektor Begbie se zabarikádoval u sebe v kanclu. Snaží se vás sehnat tiskové oddělení. Někdo od novin s vámi chce udělat rozhovor.“

„Myslíte, že to pomůže?“

„O tom já nerozhoduju, pane. Ale myslím, že jedny noviny vás nazvaly Bradem Pittem skotské policie, takže možná nebudete chtít...“ Trippův hlas zvolna zeslaboval.

„To bude všechno, děkuju, Trippe. Můžu k šéfovi?“

„Říkal, že za ním smějí jen poslové dobrých zpráv,“ odpověděl Tripp na odchodu.

„Tak podle všeho budeme mít zkažený den všichni,“ zamrmlal Callanach.

Vešel do Begbieho kanceláře ve chvíli, kdy šéfinšpektor podával kupu složek detektivovi v civilu, kterého nikdy předtím neviděl.

Begbie ukázal na židli, na kterou si Callanach rozhodl nesadat.

„Bohužel nemám tušení, jak dlouho tu budeme,“ pokračoval detektiv v civilu, který ignoroval Callanachovu přítomnost. „Samozřejmě budeme spolupracovat s vaším místním týmem. A taky budeme potřebovat řadu vašich mužů na práci v terénu.“

„Obávám se, že od všerejška mám všechny lidi zaměstnané,“ zavrčel Begbie se zavřenými očima. „Pokud pro mě tady Callanach nemá nějaké novinky.“ Callanach zíral z okna. „No tak takhle – využijte, kolik kancelářského prostoru chcete, vybavení, místních informačních zdrojů, co jen hrdlo ráčí. Jediný problém budete mít s pracovní silou.“

Detektiv ze sebe vydal vyhybavý zvuk, jež Begbie přešel a zmáčkl tlačítko malé rychlovarné konvice, kterou měl v kanceláři, patrně aby omezil nutnost absolvovat těch několik metrů chodbou jen proto, aby si uvařil čaj. Callanach využil příležitosti k tomu, aby si nově příchozího prohlédl. Podle přízvuku pocházel z vyšší třídy a tomu odpovídal také jeho postoj zřejmý z tónu jeho hlasu a držení hlavy v úhlu mírně směřujícím nahoru.

„Dobře, tak já už půjdu. O našich požadavcích a otázce té pracovní síly se ještě pobavíme později, šéfinpektore.“ Odešel, aniž by poděkoval nebo se obtěžoval za sebou pořádně zavřít dveře. Callanach je za ním zabouchl sám.

„Něco, co bych měl vědět, pane?“ zeptal se.

„Dneska ne,“ zabrblal Begbie. „Už máte nějakého podezřelého?“

„Tmavé vlasy. Nízké, drobné postavy, ale to jen usuzuju z toho, že v davu není vidět. Může se jednat o muže i ženu. Nejlépe ho dovedu vystihnout leda slovy ‚zabiják profesionální úrovně‘.“

„Tak to pěkně děkuji, inspektore, tohle už před žádnou živou duší nikdy nevypustíte z pusy. U inspektorky Turnerové se právě začíná dělat na případu, jehož pachatele už stejně jako vy stihla nepatřičně pojmenovat. Vy máte Zabijáka profesionální úrovně a Turnerová zase Drtiče. Téměř jistě muž, velké hmotnosti, silný, brutální, a pokud bychom měli soudit jen dle podrobností z pitevní zprávy, je to naprostý psychopat.“

„Dvě vraždy za noc? Není to v těchto končinách nezvyk?“

„Nezvyk? Je to kalamita obřích rozměrů, nic menšího! Víte, co bylo dneska na titulcích novin?“ Callanach se do té chvíle neměl odvalu podívat. „Ne? Tak já se s vámi podělím, ať mě to netíží samotného.“

„Nebezpečí číhalo v ulicích i doma: edinburská noc zvěřstev“ Není to zrovna elegantní, ale zato je to zatraceně přesné, že?“ Begbie se svalil do křesla za stolem tak prudce, že ujelo půl metru dozadu. „A já nemám v rozpočtu peníze na zaplacení jediného dalšího přesčasu do konce roku! Udělte s tím něco, člověče! Mám v márnici dvě těla a neodvažuju se pomalu ani zvednout telefon.“

Na další Begbieho ventilování už Callanach nečekal. Znělo to tak, že Ava měla ještě horší den než on. Vydal se směrem k její kanceláři, aby si vzájemně postěžovali na krutý osud, a ani se neobtěžoval zaklepat. Když otevíral dveře, odskočila od sebe dvě těla, Ava rychle ucouvla dozadu a narazila bokem do rohu stolu, muž vypadal spíš podrážděně než zahanbeně, že byli vyrušeni. Callanach poznal, že dotyčným je detektiv v civilu, s nímž se minul v šéfspektorově kanceláři.

„Begbie nás nepředstavil. Má dneska podle všeho napilno. Já jsem šéfspektor Edgar,“ řekl.

„Callanach,“ odpověděl a podal váženému panu šéfspektorovi ruku. „Vyrušuju. Pardon.“

„Ne, nevyrušuješ. Co jsi chtěl, Lucu?“ zeptala se Ava a uhlazovala si vlasy pryč z obličeje.

„Říkal jsem si, že se jen podívám, jak jsi na tom. Šéf povídal, že jsi schytala drsný případ.“

„Takové jsou nejlepší, ne?“ skočil jim do řeči Edgar.

Ava obešla stůl a sedla si.

„Joseph je tu z londýnského Národního útvaru pro kyberkriminalitu. Hrozí útok a bylo zjištěno, že to organizují odsud z Edinburghu.“

„Asi bychom neměli tyhle informace šířit, Avo. A myslím, že Callanach má svých starostí až nad hlavu.“

„To ano,“ ozval se Callanach, „takže si můžeme promluvit později. Těšilo mě.“ Zavřel za sebou dveře, po cestě pryč se usklíbl a oťrel si dlaně pravé ruky do kalhot.

KAPITOLA

PÁTÁ

„Nějakaj hajzl vynesl ven souhrn tý pitevní zprávy!“ zajčela Ava, zabouchla dveře Callanachovy kanceláře a praštila sebou na židli. „Což znamená, že to udělal buď někdo od Ailsy, nebo někdo odsud, jako by to nebylo už tak dost zlé.“

„Spala jsi vůbec?“ zeptal se Callanach.

„Tohle si poslechni.“ Ava jeho otázku přešla, prudce rozevřela noviny, které drtila v ruce, a začala předčítat. „Helen Lottová, šestačtyřicetiletá zdravotní sestra z oddělení paliativní péče, byla úmyslně rozdrčena ve vlastní ložnici. Už jsem se potkala se všemožnými zrůdami, ale kdo by chtěl zabít sestru, která se stará o nevyléčitelně nemocné pacienty v terminálním stadiu? Zranění zahrnovala zlomeniny žebra a hrudní kosti, rozdrčenou dýchací trubici a vážné poškození vnitřních orgánů, jejichž následkem bylo vnitřní krvácení a udušení. Policii přivolala sousedka, když v noci uslyšela odvedle hlasité rány. Dle pitevní zprávy se jednalo o mučivou smrt provedenou tak, aby oběť trpěla co nejvíce. Kolegové a pacienti Helen Lottovou popsali jako anděla, který věnoval svůj život péči o nemocné. Věděl jsi, že se po městě objevují graffiti na téma těch vražd? Bůhví kdo s tím začal. A zrovna jsme se dozvěděli, že skupina znepokojených občanů plánuje protestní pochod. Jako bychom toho neměli na talíři dost. Co se to kurva děje?“

„Nahlásila jsi, že to někdo vynesl?“ zeptal se Callanach.

„Samozřejmě. Dva strážníci shromažďují výpovědi všech, kteří měli k těm datům přístup v městské márnici, a jeden náš technik kontro-

luje elektronickou stopu dokumentu odtamtud sem, abychom si byli jistí, že k tomu selhání nedošlo u nás. K tomu jsme kontaktovali největší média a ověřujeme, jestli jim někdo ten text nechtěl prodat. Zatím ale bez úspěchu. Proč se mi vždycky nejdřív stane to, co potřebuju nejmíň?“ vztekala se.

„Dáš si kafe?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Promiň mi ten včerejšek. To s Joem. Nic...“ selhal jí hlas.

„... mi do toho není,“ dořekl za ni.

„Joe je kamarád z vysoké. Před pár týdny mi volal, že tu asi chvíli bude pracovně. Víš, jak někdy s někým navážeš přesně tam, kde jste přestali, jako byste se viděli naposledy včera...“

„Nech to být. Nechceš se stavit po cestě domů na jídlo? Musím se zajet osprchovat, jinak mě vlastní oblečení obžaluje z týrání následkem zanedbání hygieny.“

Ava sklopila oči k rukám.

„Nevadí,“ ujistil ji, zatímco její nevyslovené plány visely ve vzduchu mezi nimi. „Uvidíme se zítra. A s těmi novinami si nedělej starosti. Co den, to nová senzace.“

Ukázalo se, že to byla dobrá rada. Navzdory nekonečnému přívalu reportáží o dvou vraždách za jednu noc se zpravodajské titulky další den soustředily na zcela jiné téma.

Největší vyšetřovací místnost zabrala řada detektivů v civilním oblečení, kteří vypadali čerstvě a jako ze škatulky a zjevně nestrávili celou noc bezvýsledným zkoumáním nekonečných mobilních videozáznamů a fotek.

„Něco se přes noc stalo?“ zeptal se Callanach kolemjdoucího seržanta Livelyho.

„Zasraný nafoukaný šmejdi se tu nosej, jako by jim to tu patřilo. Honěj nějakou bandu počítačovejch magorů, na kterejch nikomu se zdravým rozumem nesejde. Do hajzlu, i vy oproti nim vypadáte jako jeden z nás.“

„Dávejte si pozor na to vyjadřování, seržante,“ připomněl mu Callanach. Lively se zachechtal.

„No jo furt.“ Lively se vzdálil a cpal se po cestě sendvičem. Hned od začátku si s Callanachem nepadli úplně do noty. Vysloužilý seržant s desítkami let praxe měl vlastního kandidáta na pozici inspektora, když byl na místo dosazen Callanach. Ten celkem opodstatněně usoudil, že právě Lively vedl kampaň sestávající z výsměšných plakátů a ošklivých drbů, které podrývaly Callanachovu autoritu, dokud nový inspektor úspěšně nevyřeší svůj první případ. Se seržantem už se od téměř fyzických střetů dopracovali k tomu, že se vzájemně dokázali snést, ačkoliv slovní agrese stále přetrvávala. Díky příjezdu zářivých hvězd Scotland Yardu tedy alespoň teď někteří uvidí Callanacha v lepším světle.

Právě ve chvíli, kdy vstupoval do kanceláře, Callanachovi začal zvonit telefon. Přijal hovor a hodil sako na stůl. Venku bylo příliš velké horko, takže nikdo, kdo měl všech pět pohromadě, na sobě neměl víc než šortky a tričko. Košile a kravaty byly jednou ze stinných stránek povýšení.

„Callanach,“ představil se.

„Inspektore, nechal jsem vám už několik zpráv v hlasovce,“ zněla první věta. „Tady Lance Proudfoot. Jsem redaktorem internetového deníku a blogu o aktuálním dění. Chtěl jsem vás požádat o stanovisko k té vraždě na festivalu.“

„Jak jste získal tohle číslo?“ zeptal se Callanach.

„Přepojila mě ústředna.“

„Tak to si tam někdo zpečetil svoji budoucnost u nás,“ podotkl Callanach a myslel přitom na to, jak toho pablba, který ho přepojil, seřve. „Žádné stanovisko vám nedám. Na tiskovce jsme poskytli všechno, co bylo možné.“

„Abych se zastal té slečny na ústředně, tak nějak mohla nabyt dojmu, že jsem váš blízký příbuzný,“ odpověděl Lance. Callanach vzdychl. „A vaše tiskové oddělení někdy zapomíná na tiskovky zvat internetová média, proto si musíme poradit a zapojit určitou úroveň... invence, pokud jde o získávání informací.“

„Nejsem si jistý, že jsem stejně svolný jako vy zaměňovat slovo in-
vence a lež, pane Proudfoote. A teď už se bohužel musím vrátit k prá-
ci,“ odvětil Callanach.

„Takže to se asi nemůžete vyjádřit ani k tomu skandálu kolem ky-
bernetického útoku ze včerejšího večera, co? Já jen, že jsem slyšel, že
Scotland Yard vyslal do Edinburghu svůj špičkový vyšetřovatelský
tým.“ Poslední věta byla prošpikovaná sarkasmem. Callanach se mu-
sel držet, aby mu nedal za pravdu. Místo toho si na mobilu otevřel
internetové zpravodajství a projel titulky. Skupina hackerů nazývající
se The Unsung se nabourala do účtů řady bankéřů a investorů, kteří
v nedávné době obdrželi omračující bonusy, a přesunula jejich finan-
ce jinam. „Brilantní kousek v boji proti establishmentu,“ pokračoval
Lance.

„Mně to připadá jako prachobyčejná loupež,“ opáčil Callanach.

„Tak to vám musím oponovat. Hackeři dali ty peníze na dobrou
věc, rozdělili je mezi nejrůznější organizace, od dětských hospiců po
zvířecí útulky. A navíc vzali z každého bonusu vždycky jen 25 %, tak-
že to nebylo o hamižnosti. Jen chtěli upozornit na obscénnost nejlépe
placených pozic v porovnání se zoufalým podfinancováním nezisko-
vých oborů,“ namítl Lance.

„No každopádně to není případ kriminálky, takže bohužel taky bez
komentáře,“ poznamenal Callanach a měl sto chutí zavěsit, ale novi-
náře na druhém konci bylo nečekaně těžké zbavit se slušně.

„Aha, takže povolali kavalerii. To mě vůbec nepřekvapuje,“ řekl
Lance. Callanach se za to prořeknutí v duchu kopl. „Berte dávky svo-
bodným matkám a hendikepovaným a nikdo z politiků nemá čas se
k tomu vyjádřit. Oberte o pár drobných partičku zazobanců a vláda
vyhlašuje mobilizaci.“

„Pořád je to ale trestný čin. Případy, které vyšetřujeme, si nemůžeme
dovolit soudit,“ podotkl Callanach.

„Ale musíte uznat, že to udělali chytrě. Teď ti křiváci musejí nahlá-
sit všechny neautorizované převody jako trestné činy, čímž se o nich

dozví tisk. A potom si ty takzvané oběti musí o peníze říct té které charitě nazpátek. Co byste udělal vy, inspektore? Řekněme, že byste dostal čtyřmiliónový bonus navrch ke své už i tak přemrštěné mzdě a na účtu vám pořád tři milióny z toho zůstávají. Uděláte ze sebe šaška a budete trvat na tom, aby vám ten milión liber vrátil místní spolek pro válečné veterány? Veřejnost by je ukamenovala, tak nízké mínění o nich lidi mají. Docela povedený kousek, ne?“

Callanach neodpověděl. Skutečně dost povedený kousek. To tedy vysvětlovalo tu pompu ve vyšetřovací místnosti.

„No ale mně prostě bude stačit jedno jediné vyjádření na záznam,“ pokračoval Lance. „Veřejnost chce vědět, jestli jsou ve městě v bezpečí. To nechcete využít příležitosti, abyste je uklidnil?“

„Tohle je vyšetřování vraždy,“ reagoval Callanach. „Ne hra ani příležitost k reklamě. Mějte trochu úcty.“

„Heleďte, já tuhle práci dělám, protože mi záleží na tom, aby lidi o dění kolem věděli. Nepracuju pro noviny, které budou upravovat moje texty v souladu s politickou agendou majitele ani proto, aby maximalizovaly potenciál reklamních výnosů. Jsem svůj vlastní šéf a zodpovědnost za to, co píšu, беру na sebe. Udělejte mi laskavost. Jen jednu větu. Nejsme všichni zmetci, víte.“

Callanach si našel stránku Lance Proudfoota. Jeho zpravodajský blog sledovalo téměř sto tisíc lidí a vypadalo to, že jeho příspěvky přebírala i některá větší média. Povzdechl si. Populární tisk si bylo lepší držet příznivě nakloněný. A vždycky tu byla možnost, že se jejich spolupráce vyplatí.

„Dobře,“ ustoupil rezignovaně. „Ale beze jména. Anonymní zdroj od policie. Útok na festivalu se nezdá být ničím motivovaný. Přestože se většina vražd dopouští osoby, které oběť znala, v tomto případě to tak patrně nebude. Žádáme veřejnost, aby byla i nadále na pozoru, a kohokoliv, kdo by nám mohl poskytnout nějaké informace, aby se nám co nejdříve přihlásil.“

„To je všechno?“ zeptal se Lance.

„Nepokoušejte svoje štěstí,“ odbyl ho Callanach. „A uveďte tam moje jméno a skončili jsme spolu.“

„Znamená to, že vám zas můžu zavolat, když budu mít další otázky?“

„Ne, to neznamená. A až zase někomu na ústředně žalžete, abyste se ke mně dostal, nechám vás zatknout.“ Selský rozum sepnul, Callanach zavěsil a klepnul zpátky na stránku se zprávami, aby si článek o kybernetickém útoku přečetl důkladněji.

Avin známý, šéfinšpektor Edgar, bude mít plné ruce práce vyhrabat se z bažiny PR, do které se právě propadal. Hackeři se dopustili podvodu a krádeže ve velkém, ale Callanach si nedokázal představit, že by je lidé odsoudili. A zpráva to byla tak akorát velká na to, aby odvedla pozornost veřejnosti a poskytla jim trochu prostoru s vraždami pohnout. Nemohlo se to přihodit milejšímu člověku, pomyslel si Callanach a uvažoval, jak dlouho bude Joe Edgar využívat Edinburghu jako vyšetřovací základny. Natáhl se pro kávu a pro nezapálenou gauloisku, ze které měl ve zvyku mezi rty sát.

KAPITOLA

ŠESTÁ

Konstábl Salterová tiše popřála Callanachovi dobrou noc a šla domů za svým manželem. Seržantské zkoušky odložila kvůli svatbě a líbánkám. Když jí Callanach domlouval, aby takovou obět nedělala, smála se. Max Tripp odešel domů za svým bratrem-dvojčetem, s nímž bydlel. Šéfinspektor se odebral za manželkou, která ho tolerovala už úctyhodných třicet let. I ten mizera Lively měl doma někoho, kdo na něj čekal, aby si spolu dali večeri, pustili si společně vybraný televizní pořad a zapomněli na okolní svět.

Callanach se vracel do prázdného bytu.

Skotsko pro něj představovalo nový začátek, vrátil se do vlasti svého dávno zemřelého otce. Přesun sem ale znamenal pozbytí společenského okruhu a rodinného zázemí, které do té doby tvořily středobod jeho světa. Snažil se, to bezesporu. Měl posilovnu, práci, dobrou vinárnu, místa, kde ho lidé znali jménem a zdravili ho s úsměvem. Mimo to bylo však nahrazování starých přátel novými časově náročné a drásavé.

Zapnul počítač, čekal, až mu naběhnou e-maily, a zoufale doufal, že najde zprávu od matky. Také musel zkontrolovat, že se neozvala Astrid Bordeová. V době, kdy pracoval u Interpolu, ho neprávem nařkla ze znásilnění a následně se přestěhovala za ním do Skotska, takže měl neustále obavy, aby se ta noční můra neopakovala. Nezáleželo na tom, že Astridino obvinění bylo naprostým výplodem její vyšínuté představitosti a symptomem posedlosti jeho osobou. Zanechalo to na Callanachově pověsti škraloup. Lidé, s nimiž roky prac-

val, se mu vyhýbali. Nejbližší přátelé se nejdříve chovali obezřetně, potom se od něj drželi dál a dál a nakonec z jeho života zmizeli úplně. Nevina, jak zjistil, byla jen technickým detailem, když šlo o sexuální zneužití. Ať si řekl, že má žít okamžikem, kolikrát chtěl, před minulostí nebylo úniku. Ne pokud na něj stále měla takový fyzický dopad jako doposud.

Callanachovi se nechtělo spát, ale neměl sílu jít ven, a tak si zase otevřel zpravodajský blog Lance Proudfoota. Našel záložku, kde byla v bodech sepsána Proudfootova profesní historie, zahrnující publikace ve Spojených státech i v Kanadě stejně jako v některých velkých britských novinách. Jeho články nebyly špatné. Nepůsobily tak senzacechtivě jako ty v bulváru a sebestředně jako ty v seriózním tisku. Mezi jeho texty byl i zajímavý úvodník na téma hackerských krádeží, k němuž byl připojený článek o Národním útvaru pro kyberkriminalitu, který především zdůrazňoval, jak daleko za schopnostmi pachatelů zaostává policie vzhledem k rozpočtovým omezením a ve srovnání s tím, kolik si mohou nadaní jedinci vydělat v soukromém sektoru. Mihlo se tam jméno šéfinpektora Josepha Edgara, a jelikož Callanach stejně neměl nic lepšího na práci, proklepl si ho. Soukromé vzdělání završené titulem z práv, předsednictví v prestižní debatní společnosti, ve volném čase kriket a rugby. Nikdy se neoženil, plynulý kariérní růst. Callanach vzal telefon, aby napsal Avě. Dostal se do půlky zprávy, když uslyšel zatukání na dveře. Bylo pozdě, mnohem později, než po něm obvykle někdo něco chtěl. Ne že by u něj někdo kdy klepal.

„Kdo tam?“ zavolal, když pomalu přecházel přes obývací pokoj. Nikdo neodpověděl. Callanach se podíval kukátkem na chodbu. Slyšel tam rány a řinčení, ale v dohledu nikoho neviděl. Hledal nějakou tupou zbraň, v kuchyni nakonec vzal brousek na nože a vrátil se ke dveřím. Za hranicí vizuálního pole kukátka se ozývaly další frenetické zvuky. Callanach posunul zástrčku na dveřích, jak nejtíšeji to šlo, a vyšel ven se zbraní zdviženou nad hlavou.

„Neublížujte mi, prosím!“ zaječela na chodbě dívka, vystřelila ruce nad hlavu a uskočila zády ke zdi.

Callanach upustil brousek z ocele a zvedl ruce také.

„To nic,“ uklidňoval ji. „Jsem policista. Jste zraněná? To vy jste na mě ťukala?“

Žena se rozesmála, dýchala přitom zrychleně, jak byla napůl vyděšená a napůl pobavená.

„Jo, to jsem byla já. Neotevíral jste, tak jsem usoudila, že nikdo není doma. A ne, nic mi není. Zrovna jsem se přistěhovala, bydlím tady naproti,“ vysvětlovala a ukazovala na jediné další dveře na patře. Byla vysoká a štíhlá, blondáté vlasy měla svázané do culíku a tvář jí zdobil široký úsměv. „Mám vyhozené všechny pojistky. Nemám ale tušení, kde jsou, tak jsem se snažila dostat tady do těch dvířek nahoře, kdyby náhodou byly tam. A říkala jsem si, že jestli máte dispozici bytu stejnou jako já, mohl byste mi pomoci. Moc se omlouvám. Evidentně jsem vás vyděsila.“

„Ne, to já se omlouvám. Jen jsem přehnaně opatrný. Samozřejmě že vám pomůžu. Pojistky budete mít ve vestavěné skříni u bojleru. Dojdu pro baterku.“

Za pár minut byl v protějším bytě, sahal nahoru do skříně, otevřel plastovou krytku a bylo světlo.

„Budeme si tykat, co říkáš,“ řekla a natahovala k němu ruku. „Těší mě, já jsem Bunny. Jmenuju se Roberta, ale moje mladší ségra to jako malá neuměla vyslovit, tak mi dala přezdívku a ta už mi nějak zůstala. Díky za pomoc. Nějak jsem si pustila pusku na špacír. Heleď, moc toho tu nemám, ale můžu ti aspoň nabídnout pivo? Toho mám v ledničce spoustu.“

„Měl bych jít,“ odpověděl a mrknul přitom na hodinky. „A ty by sis měla na dveře vážně obstarat řetízek.“

„To si obstarám, žiju sama. A co ty?“ zeptala se.

„Já řetízek mám...“

„Ne, myslela jsem, jestli taky bydlíš sám.“

Callanach se odmlčel, zatímco Bunny otevírala lednici. Než si pomyslel, jak odpovědět, už mu tiskla do dlaně chladivou lahev.

„Ano,“ řekl. „Žiju sám. Ale doma moc nebývám, takže by sis byt měla vážně pořádně zabezpečit.“

„Budu na to pamatovat. Ale hned je mi trochu líp, když vím, že jsi hned přes chodbu.“ Čekala, až něco řekne, a Callanach si uvědomil, že se jí ještě nepředstavil.

„Callanach,“ řekl. „Luc.“

„To je cizí jméno, ne?“

„Francouzské,“ vysvětlil.

„Panebože. Moje kámošky z tebe padnou, až tě poznají. No tak jo, *sláinte*, na zdraví, Lucu,“ pronesla a tůkla hrdlem své lahve o tu jeho. „Na řadu dalších večerů strávených s pivem v ruce a kamarádem po boku. Tak mi o sobě něco řekni. Bydlíš tu už dlouho?“

„Moc ne,“ odpověděl a rozhlížel se kolem. Byt byl plný krabic, z nichž většina přetékala oblečením, elektronikou a doplňky. Vybalování jí nějaký čas zabere.

„Bordel, co?“ podotkla, protože sledovala, kam se dívá, a do pár krabic kopl, aby je zavřela. „Mám toho v práci tolik, že jsem ještě nezvládla pořádně vybalit. Jsem kadeřnice a kosmetička. Dělam všechno od svateb po filmy. S tou svojí tváří bys měl být herec.“

„Policie neschvaluje melouchaření,“ odvětil rychle. „A za několik hodin musím zpátky do služby, takže už bych měl fakt jít. Děkuju za pivo.“

„Být poldou musí být vzrůšo. A všechny ty vraždy tenhle týden. Strašný, chudáci lidi, vid’?“ Callanach se dopracoval do chodby. „Heleď, vždyť jsme sousedi. Tady, dám ti svoje číslo, kdyby bylo potřeba.“ Než ji stihl zastavit, vytáhla z kapsy propisovačku, popadla jeho ruku a začala na ni čmárat. Callanach přemohl nutkání jí ruku vytrhnout. „Tady máš moje číslo. Moc toho nenaspím, takže můžeš klidně volat kdykoliv. Bude se mi tu líbit, to už je mi jasné.“ Trvalo dalších deset minut, než se jí konečně zbavil.

Když se mu podařilo vrátit k sobě do bytu, čekal tam e-mail od Trippa. „Jedu k vám, pane. Mám pár videozáznamů, které asi budete chtít vidět ještě dneska.“ E-mail došel před patnácti minutami. Callanach hodil špinavé nádoby do myčky a zavřel několik dveří. Čekal, až Tripp zatuká, když z chodby uslyšel hlasy. Bunny si podle všeho po jeho odchodu nezavřela vstupní dveře a Trippa odchytila dřív, než došel k jeho bytu.

„Konstáble,“ řekl, když vystrčil hlavu do chodby. „Chtěl jste probrat něco urgentního. Měli bychom se pustit do práce.“

„Promiň, Lucu,“ zavolala Bunny. „Zapovídali jsme se. Je to zlatíčko.“

Tripp vypadal, že neví, kudy uniknout.

„Trippe, pojďte dovnitř,“ nařídil Callanach. „A ty by sis měla zavřít dveře, Bunny. Je pozdě.“

Tripp vplul dovnitř, tvář v barvě červené řepy.

„Nová sousedka, pane? Vypadá opravdu... přátelsky.“ Tripp povytáhl obočí a zdálo se, že se snaží potlačit úšklebek.

„Chtěl jste mi ukázat něco důležitého, konstáble? Já jsem totiž doufal, že se poprvé za posledních pár dní trochu vyspím.“

„Samozřejmě, ano. Ty soubory nešlo poslat elektronicky. Nemáme dost času je bezpečně zašifrovat. Tady jsou.“ Tripp otevřel notebook a kliknul na složku, v níž byly dva soubory. Pustil první z nich a Callanach okamžitě poznal teď už povědomou píseň, kterou kapela hrála ve chvíli, kdy Sim Thorburn dopadl na zem. Nahrávka byla pořízena z místa o několik řad před obětí na mobilní telefon, jehož majitelka se zjevně natáčela, jak zpívá. Po Simově tváři v pozadí na zlomek vteřiny přešel stín. Potom stín zmizel z obrazovky a Simův obličej se trochu rozostřil, ale bylo vidět, jak se podíval dolů na břicho a zatvářil se zmateně. Potom zavrával k jedné straně, mimo záběr.

„To je všechno?“ zeptal se Callanach. „Nic nového nám to o útočnickovi nenapovídá.“

„Ještě tu mám další záznam,“ odpověděl Tripp. „Dívejte se na pravý horní roh.“

Tripp zmáčkl tlačítko a spustil video. Opět to byl záznam z telefonu, tentokrát měl zjevně zabrat velikost davu, mobil byl vysoko ve vzduchu a otáčel se kolem dokola. Tripp po několika vteřinách zmáčkl pauzu a ukázal.

„Tady,“ řekl. „Je v záběru jen na chvíličku, ale je to jasnější než na té předchozí nahrávce.“

Callanach se podíval pozorněji. Sim Thorburn byl mimo záběr, ale bylo vidět Merel a Nieka De Vriesovy. Nalevo od nich procházela v profilu dospělá osoba s tmavě hnědými vlasy, které jí pleskaly do obličeje. Měla na sobě velké tmavé sluneční brýle. Tripp video opět spustil, aby mu ukázal, jak dotyčná osoba náhle změnila směr a zahнула od kamery pryč do davu.

„Muž, nebo žena?“ zeptal se Callanach.

„To nemůžeme s jistotou říct,“ odpověděl Tripp a zavíral přitom notebook. „Ale ten člověk není moc vysoký a je štíhlý, tudíž se mezi nimi může pohybovat relativně nenápadně. Bílé pleti. Vlasy můžou být jak přírodní, tak barvené. Může to být i paruka. Oblečení nikdo nerozpoznal, takže z toho nic nevydolujeme.“

„Dokonalé maskování,“ poznamenal Callanach, natáhl se na pohovce dozadu a zavřel oči.

„Myslíte, že by to mohl být někdo z jednoho toho útulku pro bezdomovce?“ zeptal se Tripp. „Sim se musel dostat do styku s řadou lidí s duševními poruchami. Nikdo je nekontroluje, nikdo je nezná.“

Callanach zavrtěl hlavou.

„Kéž by to tak bylo, Maxi,“ povzdchl. „Protože dřív nebo později by toho člověka zatkl za něco jiného, zhroutil by se a přiznal, opil se a ukázal by někomu ten nůž. Tohle bylo potřeba naplánovat. Vyžadovalo to pečlivost a rozvahu. A především nervy z ocele. Umíte si představit, v jakém stavu myslí musí být člověk, který projde tisícovým davem, vytáhne zbraň, zasadí někomu hlubokou a přesnou řeznou ránu a hned neuteče? Jde mezi lidmi pomalu dál a je si jistý, že se mu to povedlo přesně podle plánu, takže má čas se odtamtud dostat, schovat

nůž a zkontrolovat, že se z davu nevynoří celý od krve. Ten člověk věděl, jak říznout. Možná to je psychopat, ale není duševně chorý, ne tak, jak myslíme. Tohle je někdo, kdo vůbec nic necítí. Nepřepadá ho panika, strach ani pocit nebezpečí. Vůbec nic.“

„A jak toho člověka teda chytíme, pane, když je tak dobrý?“ zeptal se Tripp.

„Popravdě, Trippe? Nemám kurva poněti.“

KAPITOLA

SEDMÁ

Begbie měl voskovou šedivou kůži. Callanach si všiml Avina výrazu, když k němu vcházeli na brífink, a věděl, že o něj má starost také. Za chvíličku se k nim připojila i Ailsa Lambertová.

„Kristova noho, co to vedeš za životosprávu, člověče?“ vyjekla Ailsa, přešla k šéfinspektorovi a zblízka mu zkoumala kůži, aniž by se ostýchala jako Ava a Callanach.

„Ani nezačínej, Ailso,“ řekl Begbie. „Nemám tak úplně čas trávit hodiny na běžícím páse.“

„Ale evidentně máš dost času cpát se hromadou tuků a cukrů. A jak moc piješ?“

„Nevadilo by ti, kdybychom to odložili na později, abychom to neřešili před mými inspektory? Musíme toho dost probrat,“ bručel Begbie.

„Ty toho moc neprobereš, pokud nezměníš pár věcí. Náš příští rozhovor bude vypadat tak, že budeš ležet u mě na pitevním stole a já budu mluvit do diktafonu,“ odvětila Ailsa.

„Řekla sis svoje. Už si sedneš?“ ukázal na židli.

Ailsa si něco pro sebe brblala, ale sedla si, vytáhla z kabely tablet a začala do něj zuřivě ťukat. „Brý ráno, vy dva. Jako bychom tohle už absolvovali. Kdo chce jít na řadu první?“ Ani jeden z nich nestihl odpovědět, protože hned pokračovala: „Helen Lottová. Věčná škoda, do nebe volající. Znáám pár doktorů, kteří s ní spolupracovali. Je to neskutečná ztráta pro celé město. Tu její práci nedokáže dělat moc lidí. Bylo použito nesmírné množství síly, úmyslně způsobující taková

zranění, která jsem ještě v tomto kontextu neviděla. Příšerná smrt, cítila to všechno. Dobrou zprávou je, že podle všeho máme jeho DNA.“

Ava ze sebe vyrazila cosi, co mohlo být poděkováním jakémusi neurčitému božstvu, a potom jí skočila do řeči: „Projeli jste ji systémem?“

„Ano. Bohužel žádná shoda, ale můžeme stanovit, že se jedná o muže bílé pleti. Až zatknete nějakého podezřelého, budeme alespoň schopni potvrdit jeho totožnost. Jinak bylo místo činu čisté. Žádné otisky. Určitě měl rukavice. A nenašli jsme ani žádné vlasy,“ odpověděla Ailsa.

„Kde byla ta DNA?“ zeptala se Ava.

„Měla ji na čele, na kraji vlasů. Byla to kapička slin smíchaných s troškou krve. V určitou chvíli se jí nahnul nad obličej, zjevně se nechal unést, a buď mu ta slina ukápla, nebo prsknul, patrně když na ni mluvil nebo si ji prohlížel. Mám podezření, že se kousl do jazyka nebo do tváře, proto ty krevní buňky. Určitě nejsou oběti a bylo to čerstvé, takže to pocházelo od někoho, kdo s ní byl v místnosti, když umírala.“ Lékařka vytáhla kopie fotografií a jednu hromádku podala Avě a druhou Begbiemu. „Z fotek vidíte, že útok to byl zběsilý, ale řekla bych, že dopředu naplánovaný. Vrah se patrně v polovině přestal ovládat. Nejdříve utrpěla ránu do tváře, která byla tak prudká, že ji srazila k zemi, a nemohla se tudíž bránit. Potom na ni přesunul ten prádelník, a tím myslím skutečně umístil, spíš než náhodně převrhl. Rovnoměrně ležel na jejím trupu, aby se nemohla zvednout. Ta poloha poškodila životně důležité orgány nejvíc, jak mohla. Vypadá to, že se jí nejdříve zlomila žebra a potom i hrudní kost, když se následkem přidané hmotnosti zvýšil tlak. Ten také zapříčinil zvracení, které jen umocnilo to, jak se dusila, protože do plic nedokázala dostat žádný vzduch. Měla nejruznější další zlomeniny končetin a podlitiny po celém těle. Jedno zlomené žebro jí propíchno pravou plíci a uspíšilo smrt, ale tou dobou už za ni pravděpodobně byla vděčná. V tu chvíli už byl stav jejích vnitřních orgánů neslučitelný se životem. Míra vnitřního krvácení výrazná, jak se dalo čekat. V okamžiku smrti ztratila kontrolu nad análním svěračem. Jen posun prádelníku vyžadoval obrovskou sílu. Hledáte někoho

hodně rozložitého, kdo patrně posiluje a pravidelně cvičí. Někoho, kdo tam byl za tím cílem, aby o sobě dal vědět.“

„Tak tohle snad nemohlo být horší,“ ozvala se Ava a promnula si oči.

„Musím s tebou souhlasit,“ poznamenala Ailsa.

„Čili žádné dobré zprávy?“ zeptal se Begbie.

„Pokud sis ještě nevšiml, jsem soudní lékařka. Když za tebou přijdu já, nikdy dobré zprávy nenesu.“

„Myslel jsem, co se týče určení totožnosti podezřelého,“ ujasnil Begbie.

„Je to někdo tak mohutný, že v davu nezapadne, pokud to pomůže. A patrně musel mít při odchodu na sobě její krev a pravděpodobně i zvratky. Na místě činu nenechal žádný kus oblečení ani rukavice, takže někde tam venku jsou inkriminující důkazy. Pokud jsi ochotný riskovat ostrou odezvu veřejnosti, můžeš se zeptat, jestli něčí manžel, syn, bratr, domácí nebo kdokoliv jiný nepřišel ten večer domů unavený, zakrvácený a nezapáchal. Zaručuju ti, že za sebou trousil důkazy,“ dovysvětlila Ailsa.

„A ta vražda na festivalu?“ zeptal se Begbie opět tiše. Byl sesunutý v křesle, bradu téměř na prsou.

Ailsa se na něj zase dlouze zadívala, než odpověděla.

„Můžu jenom potvrdit to, co už víš. Řez byl veden nad lemem šortek, které jsou dneska v módě, říká se jim bokovky, myslím. Neměl na sobě tričko, takže kůže byla snadno dostupná. Neuvěřitelně precizní práce, odpusťte mi tu mimořádně ohavnou představu. Tenhle útok je pravým opakem toho druhého. Je zvláštní, že k nim došlo tutéž noc, ale není pravda, že se vždycky musí přihodit ty nejméně pravděpodobné náhody? Na tenhle případ budou potřeba staré dobré základy, vyslat vaše lidi do ulic.“

„A to budete mít o jednoho člověka z týmu méně, Callanachu,“ dodal Begbie. „Šéffinspektor Edgar potřebuje ke svým lidem detektiva se znalostí místního prostředí. Od toho kyberútoku zintenzivňují vyšetřování.“

„Seržanta Livelyho,“ odpověděl okamžitě. Ava se konečně maličko usmála. „Zná město líp než kdo jiný.“

„Ten to s technikou umí nejméně z celého oddělení. I já bych měl větší šanci rozumět brífinku kyberkriminalistické jednotky spíš než on. Převelím k němu Maxe Trippa. Sám jste říkal, že v tuhle chvíli nemáte žádnou stopu. Jen všichni sedíte a čekáte na zásah shora. A Tripp těmhle digitálním věcem rozumí. Pár týdnů se bez něj obejdete.“

„Trippa ne, pane. Je to dobrý konstábl. Potřebuju ho.“ Tripp byl Callanachova pravá ruka, do práce chodil brzy a odcházel pozdě a i vyčerpání dával najevo zářivým úsměvem. Čas od času byl únavný, ale obecně představoval vítaný protílék na cynismus starších příslušníků sboru.

„Už jsem řekl, Callanachu. Přineste mi nějaké výsledky a můžete si u mě vylít srdce. Za takových podmínek bych vás i vyslyšel. A lidi z tiskového jsou nabroušení, protože někdo prý včera poskytl nějaké stanovisko bez toho, aby to šlo přes ně. Zjistěte, kdo to byl, a dejte za mě dotyčnému sodu.“

Begbiemu zazvonil telefon a všichni tři současně to pojali jako výzvu k odchodu.

Ailsa na chodbě chytila Avu za paži, než se rozešly. „Jak se vede, drahoušku?“ zeptala se.

„Jde to,“ odpověděla Ava.

„A rodiče? Vůbec nezvládám udržovat kontakt se starými známými. Týden nemá dost hodin, však to znáš. Omluvíš mě u nich, prosím?“

„To není nutné, Ailso, oni vědí, že máš plné ruce práce. Takže já bych tě už taky neměla zdržovat.“

„Promiň, Avo, že se ptám, ale víš, jak lidi dovedou spekulovat.“ Ailsa k ní přistoupila o krok blíž a o stupeň ztišila hlas. „Tvoje máti se poslední dobou neukazuje ve spolku ani v klubu. Naši společní přátelé si o ni začali dělat starosti. Pár z nich mi volalo, jestli vím proč.“ Nechala otázku viset ve vzduchu a na tváři neměla nic než soucit a starost.

Ava chtěla zalhat, věděla, že pravda otevře stavidla, což by znamenalo, že o tom bude muset mluvit s čím dál větším počtem lidí. A pokud o tom bude mluvit, bude o tom muset přemýšlet ještě víc než doposud.

„Má rakovinu, Ailso. Podstupuje léčbu. Všichni se k nám chovají skvěle.“

„Chudák holka,“ podotkla Ailsa tiše. „A tebe taky lituju. Už se na nic ptát nebudu. Ne tady. Ale budu na vás všechny myslet. A kdybych pro vás mohla něco udělat...“ umlkla.

„Já vím. A určitě se ozvu, kdyby něco, slibuju,“ odpověděla Ava a ukončila rozhovor, jak nejslušněji mohla.

„Tak dobře. Zavolej, pokud budeš mít nějaké otázky. A buď s tímhle případem opatrná. Vrah Helen Lottové operuje za hranicí extrémního násilí, s jakým jsme se dosud nesetkali.“

Avin případ byl příšerný, pomyslel si Callanach. Vyšetřování následků vrcholně brutálního útoku by mohlo být příliš náročné pro kohokoliv. Předstíral, že si soustředěně prohlíží fotografie z pitvy Sima Thorburna, které mu dala Ailsa, ale zároveň periferním zrakem zkoumal Avu. Vypadala unaveně, a ne sama sebou. Její nejlepší kamarádka Natasha byla pryč, odjela jako hostující profesorka na semestr do Států. Avě chyběla opora a Callanach byl moc roztěkaný, než aby si toho všiml. Pokud měl být sám k sobě upřímný, bližší pravdě bylo, že se Avě vyhýbal. Počkal, dokud Ailsa neodešla.

„Pořád jsme ještě nepokřtili ten prut, co jsi mi dala,“ řekl. „Až bude po všem a oba budeme mít konečně trochu volného času, mohl bych využít té tvojí nabídky, že mi ukážeš jezera, co říkáš?“

„Na to teď nemám moc pomýšlení,“ odvětila. „Je toho momentálně fakt moc.“

„Chápu,“ odpověděl Callanach. „A co teda zajít dneska do kina? Oběma nám přijde vhod chvíli vypnout.“

Kdosi se vedle nich objevil. Callanach nepostřehl, že je někdo sleduje, ale šéfinšpektor Joe Edgar zjevně zachytil, o čem si povídali.

„To je hezké. Je dobré vidět, když se kolegové podporují. My s Avou ale bohužel dneska večer jdeme k jejím rodičům na večeři. Léta jsem Percyho a Mirandu neviděl. Nemůžu se dočkat, až jim řeknu, co jsem všechny ty roky dělal,“ řekl Edgar. „A toho vašeho mladého konstábla jsem přesunul do své vyšetřovací místnosti. Líp se s mým týmem sžije, když tam bude nastálo. Bude se ale muset snažit. Máme dost vysokou latku. Snad to pro něj nebude moc velký šok.“

„Zvládne to v pohodě,“ podotkl Callanach, kterému ztuhl malinkatý sval na kraji spodní čelisti. „Neměl byste Trippa podceňovat.“

„Tak to jenom dobře, na to, co děláme, potřebujeme bystré a pohotové lidi. Zatím, zlato,“ řekl a poplácal Avu po rameni. „Callanachu,“ kývl na něj při odchodu.

Callanach strčil ruce do kapes a zhluboka se nadechl, když Edgar odcházel.

„Je to jen kamarád,“ vysvětlovala Ava a ošila se ramenem, kterého se Edgar dotkl.

„Večeře u tvých rodičů? Měl jsem za to, že je nemůžeš vystát. Myslíš takové akce i rodiče.“

„A co ty sakra víš o mém vztahu s rodiči? Mohl by ses pro jednou zdržet komentáře? Co? Víš, Lucu, ty seš ten nejmíní přístupný člověk, jakého znám, a máš tu drzost mi tu přednášet o rodinných vztazích.“ Odmlčela se a jen na něj upřeně koukala. „Mám práci.“

Callanach zůstal stát na místě, dokud nezmizela za rohem. Potom se vyrovnaným krokem a s úsměvem na tváři vrátil do kanceláře a zavřel za sebou dveře. Uvnitř kopl vši silou do paty stolu. Dřevo se prolomilo a třísky se rozlétly. V prstech na nohou ucítil bolest. Popadl kabát a zamířil do města.

Na místo festivalu to bylo z policejní stanice daleko, ale potřeboval být na vzduchu.

V ulicích se pohybovalo větší množství strážníků v uniformě než obvykle. Za stávajících podmínek to bylo pochopitelné. Jistěže, kdyby došlo k dalšímu útoku, pravděpodobnost, že policie bude v pravý

čas na pravém místě, byla stále velmi nízká, ale lidé se cítili klidnější, když kolem sebe uniformy viděli. Přes všechny protesty a pobouření šel ale ve skutečnosti život dál. Nikoliv však pro přítelkyni Sima Thorburna, tedy alespoň ne na nějaký čas. A nikoliv pro příbuzné Helen Lottové, kteří se k jejímu strašlivému úmrtí vyjádřili ve zprávách.

Patrně nejzřetelnější jizvou zanechanou na městě byla graffiti. Začalo to tou jednou čmáranicí, kterou nějaký všímavý reportér zdokumentoval den po první vraždě. Callanach došel na to místo pěšky – jako by to byla pouť. Poblíž středu města, kde Guthrie Street ústila na Cowgate, byla na oblé zdi hostelu jásavě modrou barvou namalována nesmrtelná slova: „Charitativní pracovník!“ Fakt, že se rozčilený autor obtěžoval s interpunkcí, napovídalo mnohé. Tisk využil jednoduchosti výrazu a přejal fotografii jako ilustrační obrázek společenského rozhořčení.

Sim Thorburn nebyl žádný drogový dealer, který dopltil na své podnikání. Nebyl to ani nelegální přistěhovalec s nevyslovitelným jménem nebo prostitutka, již by už dávno nepoznali přátelé ani rodiče. Sim zosobňoval to nejlepší ze Skotska. Nevinnost oběti byla zločinem sama o sobě, to média dostatečně zdůrazňovala. Callanach došel na místo. Pod nápisem stálo „Sestra z hospicu“, tentokrát bez interpunkce, v menším provedení a v červeném.

Odtamtud to převzali imitátoři a na všech možných zdech po městě dávali průchod vzteku z násilného narušení jejich poklidných životů. Callanach jim to nemohl mít za zlé. Taková brutalita byla šokující. Vyšetřoval už řadu děsivých případů – obchodování s dětmi za účelem sexuálního vykořisťování, testování drog na sirotcích z východní Evropy, zbrojařské experimenty převlečené za náboženské války – a všechny měly svůj původ v penězích. Ale tohle bylo podle něj něco jiného. Možná šlo čistě jen o tu pekelnou hrůzu. To viděl ve slovech zanechaných na městských zdech. Bezdůvodnost.

KAPITOLA

OSMÁ

Doma našel pode dveřmi prostrčený vzkaz.

„Ťukni na mě. Udělala jsem hrozně moc leča. Nechám ti ho ohřáté. Bunny.“

Callanach zvažil, že potichu proklouzne do bytu, když si uvědomil, že se celý večer cítil provinile a neurvale, a zvolil cestu nejmenšího odporu. Bunny otevřela, ještě když ťukal.

„Geniální načasování!“ spustila. „Zrovna jsem se šla podívat, jestli už jsi doma. Četl jsi můj vzkaz? Samozřejmě že ano, hloupá otázka, to bys tu jinak nebyl. Pojď dovnitř. Otevřela jsem lahev červeného. Ve dvou se pije líp.“

Callanach zamumlal něco nezávazného o tom, jak je unavený, ale to už mu Bunny odstrčila od malého stolku židli a vrazila mu do ruky sklenici. Víno bylo levné, ale dalo se pít. Přes hrozny byl snob – bylo to součástí francouzské kultury, kterou zdědil po matce –, ale jídlo vonělo dobře a po všech těch kilometrech našlapaných po městě měl hlad.

„Konečně jsem trochu uklidila, díkybohu. Pořád musím pár krabic vybalit, ale už to tu vypadá víc jako doma. Můžu ti tam přidat rajčatový protlak, kdybys chtěl. Já to tak miluju.“

„Já nemusím,“ odpověděl. „Takže se tu zabydluješ?“ dostal ze sebe, když si připomenul dobré způsoby a nutnost udržovat zdvořilostní rozhovor.

„No jéje, celý den jsem se ani nezastavila. V sobotu budu mít kolaudačku. Můžu tě seznámit s mými kámoši. Budeš mít čas?“

„Nevím,“ odpověděl a rozhodl se zůstat v práci, ať už bude muset, nebo ne. „V podstatě neustále jsem na telefonu. Nikdy nevím, kdy budu muset na výjezd. Ale zní to dobře.“

„Ach jo, ale já už jim o tobě všechno řekla,“ povzddechla si Bunny, hromadila na jeho talíř párkovo-zeleninovou směs a v průběhu večere mu vyprávěla veškeré podrobnosti ze života svých nejlepších kamarádek. „Ježiš, málem bych zapomněla. Přišla za tebou nějaká ženská. Říkala jsem si, o co jde, protože na tebe nezatukala ani nezazvonila, jen tam stála, jako by o něčem hrozně přemýšlela. Málem vyskočila z kůže, když jsem vystrčila hlavu do chodby.“

Callanachovi se stáhl žaludek. Položil vidličku. Pokud to byla zase Astrid, bude se muset přestěhovat. V žádném případě by nesnesl, aby ho opět začala pronásledovat.

„Zachytila jsi její jméno?“ zeptal se Bunny.

„Moc toho neřekla. Zakoktala něco, jako že to není důležitý. A že se uvidíte zítra.“

„Můžeš ji popsat?“ zjišťoval.

„Jasně, průměrná výška, delší hnědé kudrnaté vlasy. Šedé oči. Velikost mezi 36 a 38. Nevěděla jsem, jestli to není tvoje přítelkyně.“

„Nemám přítelkyni,“ řekl a okamžitě toho příznání zalitoval.

„Já jsem taky nezadaná,“ podotkla Bunny a natáhla k němu svoji skleničku, aby si ťukli. „To je fajn. Můžeme si dělat společnost.“

„Měl bych zjistit, kdo to u mě byl,“ oznámil, ačkoliv si byl jistý, že to byla Ava, a uvažoval, co ji přimělo k návštěvě. „Ale díky za večeri, i když sis se mnou neměla dělat starosti.“

„Ale prosím tě, já ráda. Mohl bys chodit pravidelně.“

„Já jsem často pryč,“ odvětil. „Pravidelnost není pro mě. Ale určitě na sebe sem tam narazíme.“ Bunny sklonila hlavu a Callanach si připadal jako slon v porcelánu. Mohl být laskavější, nicméně laskavost nebyla vždy nejlepším prostředkem, jak ženy odradit.

Zpátky ve svém bytě se podíval, jestli nemá v telefonu nějaké zprávy. Nic tam nenašel. Kdyby Ava přišla kvůli naléhavé pracovní věci,

napsala by mu pak esemesku nebo nechala zprávu v hlasovce. Mrkl na hodinky. Touhle dobou už asi byla na večeři s rodiči a Joem Edgarem. Jenže, přemítal dál Callanach, jestli ho hledala doma, muselo jít o něco důležitého. Rychle si vyzul boty a vytácel přitom její číslo.

Telefon zazvonil jen dvakrát, než to zvedla. V pozadí slyšel rozhovor a vzdálený ostrý hlas ostentativně protestující proti tomu, že hovor přijala.

„Turnerová,“ ohlásila se. „Moment, prosím.“ Zavřená dveří a kroky ozývající se na dřevě.

„Avo, tady Luc,“ řekl. „Je všechno v pořádku?“

„Všechno v pohodě,“ zněla úsečně. „Stalo se něco, o čem bych měla vědět?“

„Ne,“ Callanachovi připadalo, jako by se brodil bahnem. „Já jen...“

„Jo aha, ta holka ti řekla, že jsem se u tebe stavovala,“ řekla Ava. „O nic nešlo. Jen jsem si s tebou chtěla promluvit o...“ na chvíli se zarazila, „šéfovi. Mám o něj obavy. Nic, co by nemohlo počkat až osobně.“

„To bylo všechno?“ zeptal se. „Promiň, šel jsem si na Meadows ještě projít místo činu.“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat, já se spíš omlouvám, jestli jsem ti to zkomplikovala u sousedky. Říkala mi, že na tebe čeká s večeří.“

Callanach zvrátil hlavu dozadu a zakroutil jí od ramene k rameni.

„Zrovna se přistěhovala. Myslím, že je osamělá. Vážně s ní nemám...“

„No, já jsem u rodičů, jak asi slyšíš, takže si nemůžu povídat. Uvidíme se, ahoj.“ Zavěsila. Callanach zahodil telefon na pohovku a nalil si poněkud lahodnější sklenici vína.

„Do prdele,“ zaklel, když si svlékal oblek, a vyrazil do sprchy, kde si pustil vodu tak teplou, jak jen snesl, a se sklenicí stále v ruce vlezl dovnitř a držel ji mimo horký proud.

Měl mít nárok na to odejít z práce a odreagovat se. V mysli přetočil čas nazpátek a ve vzpomínkách se vrátil k jednodušším dnům v Lyonu. Bydlel v bytě, který miloval, s terasou tyčící se nad parkem blízko centrály Interpolu. Měl přítelkyně. Ne že by je střídal jako na

běžícím páse, ale vždycky měl někoho, s kým si mohl vychutnat dobré jídlo, odjet na víkend pryč z města, vydat se na pobřeží a jezdit tam na vodních lyžích nebo vyrazit na plachtenci na moře. A nechyběl samozřejmě sex. Ne jako po dvacítce, kdy jej horoucná touha po ženách někdy téměř pohltila. Kdy využíval svého dokonalého vzezření a intelektu k okouzlení a získání jakékoliv ženy, kterou chtěl. Jednoduchý sex bez emocionální smyčky, která se utahovala, když o tom teď přemýšlel. Astrid Bordeová ho svým lživým nařčením ze znásilnění odrovnala jako agenta Interpolu i jako muže.

Zvedl tvář k horkému proudu vody a rukou sjel k penisu, chtěl se k tomu přimět silou vůle a snažil se vzpomenout si, kdy s někým spal naposledy. Vybavil si obrázky dní a nocí, které strávil zaujat jenom a pouze fyzickou slastí – sex na písečných dunách, v letadlech, na člunech, v hotelech napříč Evropou. Ale teď se ničeho nedočkal. Jako by sval, jenž dřív považoval za samozřejmost, jednoduše přestal existovat a místo něj měl nepoužitelný povislý flák politováníhodného masa, který se mu vysmíval.

Potom mu hlavou probleskla jiná tvář, žena, na niž se snažil nemyslet. Společně s ní jím prokmitl pocit, nad nímž už dávno zlomil hůl, jako by svalem, který držel v ruce, jen projela křeč, zárodek čehosi, co zase rychle vyprchalo.

Callanach popadl madlo dveří sprchového koutu, přičemž kov svíral, jako by ho mohl rozdrtit, a vrčel nahlas jako zvíře, jak se do sebe vší silou snažil vrátit trochu života. Ale byla pryč. Ta letmá naděje, že by mohl být zase normální.

„Merde!“ zařval, praštil pěstí do skla koutu a oplátkou se mu dostalo pouze zhmožděných kloubků a duté rány. „*Je suis pathétique.*“ Přepnul do francouzštiny jako vždy, když se přestal ovládat, ačkoliv vyznění bylo stejné v každém jazyce. Připadal si uboze. Ale svaly mu rozpálil život, byť jen na vteřinu. Byl to důkaz, jako by ho ke všemu potřeboval, že žádnou fyzickou újmou netrpí. „A dost,“ prohlásil, chňapl ručník a hodil si ho kolem ramen.

Když procházel přes ložnici, zastavil se a zadíval se do zrcadla. Stále byl v dobré formě, jen výjimečně se v posilovně objevil potrestat tělo až po dvou dnech, jedl přirozeně zdravě a nepřestávalo ho konsternovat obrovské množství brambůrků, sladkého a pečiva, které proudilo dveřmi stanice. Nesnášel, když měl nadmuté a ztěžklé břicho. Matka mu o stravování přednášela, ještě než se naučil odmlouvat. Ovoce, zelenina a bílkoviny. Všechno ostatní bylo přebytečné. Už dávno mu přednášky nedělala. Od jeho krátkého zadržení, než byl z vazby propuštěn na kauci a čekal na začátek soudního řízení, s ním vůbec nekomunikovala. Měl po ní olivovou kůži a tmavé vlasy. Ať už ve Skotsku zůstane jakkoliv dlouho, kůže mu nikdy nevybledne natolik, aby mezi místní zapadl. Jako by jej otcovy skotské geny zcela minuly.

Prohrábl si vlasy, zatáhl ramena dozadu a zkoumal svůj svalový tonus, jako by kupoval kus masa. Příliš dlouho nechal hlavu ovládat tělo, vyzkoušel všechno kromě terapie, tedy s výjimkou těch několika trapných povinných sezení s psychologem z Interpolu, než dal výpověď.

Plný odhodlání tuhle kapitolu nechat za sebou otevřel notebook a projel několik webových stránek, než našel jednu, která vypadala aspoň trochu profesionálně, a potom vytáhl z kapsy peněženku. Za necelou minutu si bez předpisu koupil kýžený lék a zanechal na internetu údaje ke své kreditní kartě. Nebylo to moc prozíravé, ale i kdyby ho chytili, nedostane ho to do velkých potíží. Potom co se konečně rozhodl koupit prostředek, který mu mohl dopřát úlevu, mu větší starost dělalo to, aby našel někoho, s kým by jej mohl využít.

KAPITOLA

DEVÁTÁ

Od vraždy Sima Thorburna uplynuly tři týdny. Dvacet jedna dní, z nichž se každé ráno vyznačovalo vzrůstajícím tichem a frustrací Callanachova týmu. Dnes byla atmosféra jiná. Ne v jeho vyšetřovací místnosti, zato naproti přes chodbu ano. Na stanici se shromažďovala početná skupina mužů a žen. Jejich oblečení a očividné zanícení mohlo znamenat jediné. Callanachovi došlo, že se sešli na brífink před razii. Jeho pohled zachytil konstábl Tripp, na něhož stačil kývnout, než se jeho uloupený detektiv obrátil zpátky k bílé tabuli, na kterou šéfinšpektor Edgar ukazoval půdorys jakési budovy a štěkal pokyny. Ať už hackeři ukradli, či podle vlastního vydaného stanoviska „přesunuli“, jakkoliv velké množství peněz, byla ta částka dost vysoká na to, aby opodstatnila obrovský výdej veřejných prostředků na jejich dopadení. Callanach přemítal, jaký byl v rámci státního rozpočtu rozdíl mezi případem kybernetického útoku a jeho vyšetřováním Simovy vraždy. Asi raději nevědět, pomyslel si. Tím směrem ležela jen hořkost a deziluze.

Začal si připouštět, že dříve vlahé stopy za Simovým vrahem už naprosto vychladly. Zdálo se být stále pravděpodobnější, že se jednalo o nahodilý útok, možná šlo o záměnu totožnosti, možná to byl někdo, koho Sim nevědomky rozčílil. Po pohřbu odjela Simova přítelkyně z Edinburghu a vrátila se k rodičům do Newcastleu, skotské policii nechala jen novou adresu a zprávu, v níž vyjádřila své zklamání z toho, že se vyšetřování nikam neposouvalo. Callanach s ní soucítit.

Od té doby ztratil další dva členy týmu ve prospěch pokusu o znásilnění před nočním klubem a ani Begbie si od něj už pár dní nevyžádal

zprávu o vývoji v případě. Callanach sledoval, jak se Edgarův tým vyhrnul z vyšetřovací místnosti a chodbou pryč jako armádní letka, která dostala zelenou k započetí tajné mise, ačkoliv místo zbraní drželi soudní příkazy a notebooky. Tripp vypadal napůl v rozpacích a napůl znuděně, když s ostatními držel tempo cestou ke schodišti.

„Pane,“ oslovila ho Salterová, která se objevila za ním. „Tohle nám teď nahlásila hlídka. Postarší muž, pohřešovaný celou noc. Manželka je rozrušená. Nikdy předtím se nestalo, že by se nevrátil domů.“

„Takže kriminálka odteď dělá pohřešování, jo?“ povzdechl.

„Vypadá to na víc. Jeho telefon a peněženku našli na lavičce v parku na hromádce knih. Jmenuje se Michael Swan. Dnes ráno zmeškal udílení obecních cen. Měl být vyznamenán za vzdělávací programy na podporu dětské gramotnosti, které organizoval po městě. Manželka říkala, že se na to týdny těšil.“

„Spíš mi přijde, že se nervově zhroutil a utekl. Pojďte, Salterová. Teda jestli tu šéfspektor Edgar nechal nějaká auta i pro nás ostatní.“

Zamířili přes město na východ směrem ke golfovému hřišti v Craigen-tinny. Michael Swan měl na tu zelenou plochu určitě výhled z ložnice, uvědomil si Callanach, jelikož manželka jim vysvětlila, že její milovaný muž vždycky snil o tom, že se vedle nějakého greenu v důchodu usadí. Ironií bylo, že v té době už byl natolik pohlcen prací, která původně sestávala z knihovnické pozice na částečný úvazek, že golfovou hůl téměř nevzal do ruky.

„Paní Swanová, bylo vašemu manželovi poslední dobou často špatně nebo se choval nějak nezvykle?“ zeptala se Salterová a usrkla kávu, která se před nimi objevila jako pozornost od dcery, která matku utěšovala.

„Ne. Můj muž byl jako hodinky. Přicházel a odcházel přesně v daný čas. Měl oblečení do práce a oblečení na víkend. Vždycky, když ho něco trápilo, se mi s tím svěřil. A já jsem to vždycky poznala, víte. Tak to po letech v manželství bývá. Ale nechat peněženku a telefon někde na veřejnosti? Tak nedbalý by nikdy nebyl.“ Dcera jí z vyprazdňující

se krabičky vytáhla víc kapesníčků a Callanach se podíval na hodinky. Knihovna obvykle otevřela až později, ale správce souhlasil, že přijede dřív a odemkne jim. Pokud Michael Swan někde nechal vzkaz, bude patrně na jeho stole.

V knihovně ověřili, že Michael Swan se tam předchozího večera čipem odhlásil v 20:37. Salterová se okamžitě spojila se stanicí, aby ověřili záznamy z bezpečnostních kamer po cestě, kterou se musel vydat k místu, kde zůstala jeho peněženka a telefon. Callanach se na správce pokyn vydal kupředu a probral se dokumenty na moderně vyhlížejícím pultu.

„To tady trávil pan Swan většinu svého času v práci?“ zeptal se Callanach.

„No jo, zaznamenával tady výpůjčky a vracení knížek. Budova má dvě patra. Tady dole je knihovna, nahoře společenský místnost, kde se pořádaly výukové programy a já nevím co ještě. Někdy tady autoři mluví o svých knížkách. Jindy se tady scházejí různé spolky, no víte, místní historická společnost, dietářské kroužek,“ správce se sklonil ke Callanachovu uchu, „a každou středu je tu místní podpůrná skupina pro alkoholiky a drogově závislé, ale nemáme o tom mluvit. Pro účastníky je to trochu choulostivý, chápete.“

„A to je všechno? Nemá žádnou skříňku nebo jiný prostor na osobní věci?“ zeptal se Callanach.

„Tamhle za tím sklem je prostor pro zaměstnance. Je tam veškerá administrativa, ale mají tam taky kabáty, hrnky, klid, aby se mohli soustředit a nikdo je neotravoval.“

Správce odemkl další dveře do úzké místnosti vedle hlavní haly, oddělené napůl zdí a napůl mléčným sklem, s psacími stoly podél jedné stěny. Uvnitř panoval nepořádek, který po sobě nechávají zaneprázdňení lidé.

„Tak tady to máte, mládenče. Tohle byl hrnek pana Swana. Určitě je to celý jen strašnej omyl. Je to hodnej člověk. Určitě se mu nepřihostilo nic zlého.“ Správce vzal do ruky opotřebovaný a lehce naštípnutý

hrnek, na němž stál nápis „Potrpím si na vybrané jídlo, nápoje a čtivo“, a trochu přehnaně si ho přitiskl k hrudi.

„Děkuju,“ řekl Callanach. „Porozhlédneme se tu a pak už vás nebudeme zdržovat.“ Napříč přes knihovnu byla vstupní hala, kterou vešli dovnitř. U schodů vedoucích nahoru visely cedule směřující návštěvníky k učebnám. Dveře vedle nebyly nijak označené. „Kam vedou tamty dveře?“ zeptal se správce.

„Do suterénu. Tam máme knížky, co normálně nejsou v policích, co se musí opravit nebo nahradit, starý plakáty, extra nábytek. Je to spíš sklad než co jiného.“

„Měl od těch dveří klíč i pan Swan?“ zjišťoval Callanach.

„Na vlastních klíčích ne, ale jeden je u pultu, aby se tam knihovníci dostali, kdyby někdo chtěl knížku, která je ve skladu.“

„Mohl byste pro něj dojít, prosím?“ požádal ho Callanach.

„No nevím, proč by něco nechal zrovna tam. Ale klidně vám tam otevřu.“

Správce vyrazil ke dveřím a Callanach jej následoval a kontroloval přítom hodinky. Měl se dostavit na schůzku s člověkem z tiskového oddělení, aby podal další zbytečné stanovisko k vývoji v případě Sima Thorburna, ale měl by mu alespoň zavolat, že bude mít zpoždění. Těžké dveře se otevřely a správce sáhl za roh, aby rozsvítil. Nic se nestalo.

„Pojistky?“ zeptal se Callanach.

„Půjdu se podívat,“ odpověděl správce. „Dejte mi chvílku.“ Odšoural se zpátky do hlavní haly, zatímco Callanach vstoupil dovnitř a sešel několik schodů dolů. Dveře byly těžší, než očekával, a zabouchly se za ním. Suterén byl prakticky bez oken, jediná, desítky let nemytá tabulka zakaleného skla zářila zelenohnědou barvou mechu a bláta a zpod dveří nahoře na konci schodiště prosvítil jen uzounký paprsek světla. Ve vzduchu viselo cosi hnilobného, jako by se sklep nacházel v blízkosti septiku, který jej zamořoval sirným zápachem tlení.

Callanach vytáhl telefon a zapnul na něm aplikaci svítilny, která mu za chvílku vybije baterku, ale aspoň se tam zorientuje a nebude ztrácet